

หนึ่ง

พี่สาวในอีกสามปีต่อมา

บนโต๊ะหินมีแท่นฝนหมึกชนิดหนึ่งวางอยู่ กลิ่นหอมของไม้สนที่มาจากหมึกลอยอวลจางๆ อยู่ในอากาศ ทว่าเมื่อลมหอบหนึ่งพัดผ่านร่าง ผมมแห่งที่หนึ่งอยู่ด้านข้างนั้น มันก็ได้พัดเอากลิ่นใบชาจากซ้ารับใช้ที่ยืนอยู่ไกลๆ เข้ามาถึงตัวชายผู้นั้นด้วย

หลังจากพู่กันถูกวางลงบนแท่นหยกที่ใช้วางพู่กันแล้ว ชายผู้นั้นก็ไปรยทรายลงไปเพื่อซับน้ำหมึกให้แห้งสนิทก่อนที่จะเทออกไป แล้วค่อยลงตราประทับส่วนตัวที่ด้านข้าง

เมื่อเขามองตัวอักษรสวยงามบนกระดาษเนื้อละเอียดที่เหมือนจะแห้งสนิทดีแล้วนั้น เขาจึงพับเก็บกลับไปในซองจดหมายที่เตรียมไว้ ก่อนจะยื่นไปให้พ่อบ้านที่อยู่ข้างกายมารับไป

“ดูทำว่านายน้อยจะถูกลใจเซียงฉี¹ อันนี้มากเลยนะขอรับ” พ่อบ้านชราที่อยู่ข้างกายชายผู้นั้นกล่าวออกมาพลางเก็บซองจดหมายไว้ในอกเสื้อ

นายน้อยผู้นั้นเหลือบตามองซ้ารับใช้ผู้อาวุโสของบ้านเวทหนึ่ง ก่อนจะ

---

¹ คือหมากรุกจีน

หันกลับไปมองกระดานไม้หนาที่วางอยู่บนโต๊ะด้วยสีหน้าที่แสดงออกถึงความพึงพอใจ

“ความคิดของผู้สร้างหมากกระดานชนิดนี้ไม่เลวเลย” ในขณะที่กำลังกล่าวออกมา เขาก็เอื้อมมือออกไปลูบไล้ตัวอักษรบางอย่างที่สลักอยู่ด้านข้างกระดาน ก่อนจะกล่าวต่อ

“แต่เดิมกลศึกสงครามได้แต่ถกกันบนแผนกระดาดในสภาวะที่กำลังเกิดสงครามกันเท่านั้น ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะถูกดัดแปลงมาเป็นหมากกระดาน เช่นนี้ ข้าเข้าใจว่าสำหรับผู้เล่นสามัญทั่วไปอาจเล่นเพื่อขัดเกลาสมาธิและปัญญา หรืออาจเล่นเพื่อฆ่าเวลาในยามว่างก็ย่อมได้ ทว่า... สำหรับเหล่าเสนาธิการแล้ว มันคือการสอนวิธีคิดและสอนเรื่องการมองภาพรวมของพื้นที่บนสนามรบขนาดใหญ่ โดยย่อมันลงมาให้เล็กเท่ากระดานขนาดหนึ่งฉื่อ² ที่พกพาสะดวก” จากนั้นเขาก็ชี้ไปยังตัวอักษรข้างกระดาน เพื่อชี้ชวนให้คู่สนทนาหมอง แล้วจึงเอ่ยต่อ

“ดูข้อความที่สลักอยู่ตรงบริเวณนี้สิ มันกล่าวว่า ‘เรื่องราวในใต้หล้า ก็เป็นเช่นหมากรุกนี้ และหมากรุกหนึ่งกระดานก็ไม่ต่างจากโลกทั้งใบ’ ประโยคนี้ตรงใจข้ามากจนไม่อาจมองข้ามการละเล่นรูปแบบนี้ไปได้อีก เห็นได้ชัดว่านอกจากจะมีความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างของพวกเขา คนสร้างยังเป็นผู้มีปัญญาปราดเปรื่องอีกด้วย”

เมื่อได้ยินอีกฝ่ายกล่าวถึงตรงนี้ พ่อบ้านซราจก็เริ่มมีรอยยิ้มประดับประดาปรากฏขึ้นมาบ้าง “นายน้อยมู่ซอร์บ... ผู้สร้างของชิ้นนี้คือพวกเด็กน้อยสกุลกู่ นะซอร์บ”

“เด็กบ้านสกุลกู่?” เขาเลิกคิ้วทันทีเมื่อได้ยิน “นอกจากสร้างน้ำปรุงรสที่เรียกว่า ‘ซีอิ้ว’³ นั้นแล้ว พวกเขายังเป็นผู้สร้างหมากกระดานนี้ขึ้นมาด้วย?”

² เป็นหน่วยวัดของจีนโบราณ มีความยาวประมาณ 10 นิ้ว หรือ 23.1 - 24.3 เซนติเมตร

³ คือคำเรียก ‘ซอสถั่วเหลือง’ ในรากศัพท์ของภาษาจีน

“ขอรับ ได้ยินจากผู้ที่มาส่งสารรอบนี้ว่า หมากกระดานกำลังเป็นที่นิยมในเมืองเชิงหลิวไม่น้อยเลยทีเดียว เมื่อเร็วๆ นี้พวกเขาจึงผลิตกระดานรูปแบบใหม่ที่เล่นยากกว่ากระดานเซียงฉีขึ้นอีกด้วยขอรับ”

“กระดานอย่างไร?”

“รู้สึกจะเรียกว่าเหวยฉี⁴ มันมีเม็ดหมากจำนวนมาก ทว่าไม่มีหมากตัวใดที่มีตำแหน่งเฉพาะทาง และหมากทุกตัวก็มีกำลังเท่ากันหมด โดยวิธีการของมันคือการส่งกำลังเข้าช่วงชิงอาณาเขตเป็นหลักขอรับ”

“อ้อ น่าสนใจ ข้าคิดว่ากระดานอันใหม่นั้นจะถูกส่งมาให้ข้าในเร็ววันนี้สินะ” นายน้อยมุกกล่าวด้วยน้ำเสียงที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความคาดหวัง เพราะน้องสาวของเขาทราบดีว่าเขานั้นถูกใจกระดานหมากพวกนี้มากกว่าของฝากชิ้นอื่นๆ ที่นางส่งมาจากเชิงหลิว

“พอพูดถึงเรื่องที่เชิงหลิวแล้ว...” พ่อบ้านกล่าวชัดขึ้นมา “ระยะนี้คนของใต้ทำหลี่จู่จะให้ความสนใจเมืองนั้นอีกครั้งแล้วขอรับ นายน้อยคิดว่า... คนผู้นี้ใช่จะมุ่งประเด็นไปที่การเคลื่อนไหวของพวกพ่อค้าที่เมืองนั้นอีกหรือไม่”

“ตลาดมืด?” เขาจับประเด็นที่พ่อบ้านของตนเองกำลังจะสื่อออกมาได้ จากนั้นจึงค่อยส่ายหน้า “ไม่ คนของหลี่จู่หลิงกำลังตรวจสอบทางพวกเด็กแซ่กู่กันต่างหาก ไม่คิดว่าผ่านมานานปานนี้แล้ว ยังจะสอดมือเข้าไปยุ่งวุ่นวายกับพวกเด็กๆ ชาวบ้านพวกนั้นอีก” นัยน์ตาของผู้กล่าวมีแววเย้ยหยันวาวผ่านขึ้นมา ก่อนจะกล่าวต่อ

“จำได้ว่าตอนนั้นเขาพยายามอยู่หลายเดือนเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างข้ากับเด็กๆ แซ่กู่ โดยที่ไม่รู้ว่าผู้ที่มีปฏิสัมพันธ์ด้วยคือน้องสาวของข้าเอง”

กล่าวย้อนความกลับไปแล้ว แมแต่พ่อบ้านที่มักจะสงบนิ่งก็ยังหลุดคำออกมาเล็กน้อย เพราะอีกฝ่ายแสดงท่าที่เป็นมิตรต่อนายน้อยมุกผ่านทางพวกเด็กๆ ทว่านับตั้งแต่การช่วยเหลือครั้งนั้นแล้ว นายน้อยมุกก็หันกลับไปเป็น

⁴ คือหมากล้อม

เจ้าคนหัวแข็งของราชสำนักดุจดุจเดิม โดยไม่มีท่าทีจะรับไมตรีของใต้เท้าหลี่ที่เพียรส่งมาอีกหลายต่อหลายครั้ง

ใช้แล้ว บุคคลที่กำลังพูดคุยอยู่ในสวนหย่อมอันใจแห่งนี้ก็คือใต้เท้ามู่ 'มู่ซี้หวาง' และพ่อบ้านของเขา ซึ่งสกุลมู่ นั้นเป็นบ้านเดิมของนายหญิงจางนั่นเอง

“แต่คนผู้นี้ไม่ธรรมดาจริงๆ เลยนะขอรับ” พ่อบ้านกล่าวก่อนจะทอดถอนใจเล็กน้อย

“ใช่...” นายน้อยมู่หรือใต้เท้ามู่รับคำก่อนที่จะหยิบจอกชาที่เริ่มเย็นแล้วขึ้นมาดื่ม “มีอากดูเบาได้เลย เพราะเพียงพริบตาเดียวสกุลหลี่ก็ได้ผลักพระสนมหลี่ ที่แต่เดิมเป็นได้เพียงแจกันประดับใบหนึ่งของวังหลัง ให้ขึ้นไปอยู่ในตำแหน่งซูเฟยได้แล้ว ทีๆ ข้าได้ยินมาว่าสองสามวันก่อน องค์จักรพรรดิเพิ่งเบิกตัวหลี่จื่อหลิงให้เข้าเฝ้าที่ห้องทรงพระอักษรหลายครั้ง แม้จะไม่มีผู้ใดทราบว่าเขาได้รับมอบหมายภารกิจอันใด แต่ความโปรดปรานที่จู่ๆ ก็ปรากฏขึ้นมา นั้น... ก็มิอาจให้ใครต่อใครมาดูเบาหรือมองข้ามได้ทั้งนั้น”

พ่อบ้านอดไม่ได้ที่จะค้อมตัวลงกล่าวเสียงเบาที่ข้างหูของนายน้อยมากขึ้น เมื่อบทสนทนาซักจะเกี่ยวพันไปถึงเรื่องของเมืองบน

“นายน้อย เรื่องพวกนี้... เราอย่าเอาตัวเข้าไปเกลือกกลั้วด้วยเลยขอรับ” พ่อบ้านแนะนำอย่างใจเย็น “ดูเหมือนว่าตั้งแต่ท่านหลี่จื่อหลิงกลับมาจากภารกิจในการรักษาโรคระบาดเมื่อครั้งนั้น ก็เปลี่ยนไปจากขุนนางที่เคร่งครัดต่อหลักคุณธรรม แล้วกลายเป็นขุนนางที่ตะกละตะกลามต่ออำนาจลาภยศไปเสียแล้ว”

ใต้เท้ามู่ทำเพียงผงกศีรษะในเชิงเห็นด้วย “แม้แต่เหล็กกล้ายังไม่อาจต้านทานวันเวลา จนกระทั่งกลายเป็นสนิมเขรอะไร้คมดาบ แล้วนับประสาอะไรกับขุนนางใจซื่อมือสะอาด ที่ไม่พ้นต้องถูกล้างรื้อรอบด้านกินกินจนไม่เหลือเค้าตัวตนแต่เดิม”

พ่อบ้านซวยยิ้มประจบออกมา “นายน้อยช่างปราดเปรี๊นนัก”

ใต้เท้ามู่เหลือบมองอีกฝ่ายเพียงทางตาก่อนจะแค่นเสียงฮือออกมา “เรื่องง่ายๆ เพียงแค่นี้ก็ไม่ว่าใครก็มองออก แล้วเจ้ายังจะเอามายกยอข้าได้อีกหรื”

เขาทราบดีว่าพ่อบ้านมากประสบการณ์ที่เคยเป็นคนสนิทของบิดานั้น ปราดเปรื่อง ไม่เป็นสองรองใคร เพราะเขาไม่เพียงจัดการดูแลจนหลังนี้ แต่ยังมีหน้าที่เป็นหนึ่งในที่ปรึกษาคนหนึ่งของบิดาเมื่อครั้งที่นายท่านสกุลมูยังมีชีวิตอยู่อีกด้วย

พ่อบ้านชรายังคงยิ้มประจบประจุกเดิม รวากับคำพูดทุกคำของเขาล้วน ออกมาจากใจจริง มิได้โกหกหน้าตายแต่อย่างใด

ในเมื่อเขารู้สึกเช่นนั้น บิดาเป็นอย่างไร บุตรก็เป็นเช่นนั้น เนื่องด้วย ตำแหน่งจัดซื้อยุทธโธปกรณ์ทางทหาร ทำให้นายน้อยของเขากลายเป็นผู้ที่มีสิทธิ์ มีเสียงคนหนึ่งในกองทัพ ซึ่งแม้แต่เหล่าแม่ทัพนายกองยังต้องให้ความเกรงใจ อยู่สองส่วน

อีกทั้งเส้นทางนี้เกี่ยวพันกับการจับจ่ายซื้อความแข็งแกร่งด้วยเงินของ ราชสำนัก ก็ยิ่งทำให้ได้ทำมู่ที่แม้จะเป็นขุนนางชั้นกลางที่ไม่ใหญ่โตและยังไม่มี โอกาสเลื่อนขั้น แต่กลับเป็นที่ยำเกรงของขุนนางทั่วๆ ไปในความเป็นกลาง และไม่อึดอ้อนต่อแรงต้านจากขุมอำนาจต่างๆ จึงได้สมญานามว่าเป็น ‘เจ้าคน หัวแข็งของราชสำนัก’

จักรพรรดิวางใจ ขุนนางอื่นๆ ก็วางใจ สำหรับขุนนางใจสุจริตที่ทำงาน เพื่อบ้านเมืองคนหนึ่ง นี่เป็นตำแหน่งที่ทั้งอันตรายและปลอดภัยไปพร้อมๆ กัน โดยขึ้นอยู่กับการวางตัวของผู้ที่นั่งอยู่ในตำแหน่งนี้

“จะว่าไป... พอพูดถึงการเคลื่อนไหวแล้วนั้น...” เสียงของพ่อบ้านยิ่ง เบาลงดูเสียดใจกระซิบ “ฝ่า... อติตจักรพรรดิพระองค์นั้นก็ยังคงหายสาบสูญ ไร้ร่องรอยดูจตุเดิม และยิ่งพักนี้มีข่าวจากทัพชายแดนที่หน้าด่านทางเหนือแว่ว เข้ามา ดูเหมือนว่าพวกชนเผ่าที่นอกด่านกำลังจะเริ่มรวมตัวกัน และมีการ เคลื่อนไหวแปลกๆ คล้ายกับจะจัดทัพทำศึกก็ไม่ปาน นายน้อยขอรับ... ท่าน คิดหรือไม่ว่าเรื่องนี้อาจจะเกี่ยวข้องกันก็เป็นได้”

พ่อบ้านอดไม่ได้ที่จะพยายามเชื่อมโยงเหตุการณ์ทั้งสองนี้เข้าด้วยกัน และเมื่อผลไปในทางที่ค่อนข้างเป็นไปได้ ก็ยิ่งทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจ

แม้แต่ใต้อำนาจที่เมื่อฟังการวิเคราะห์ของพ่อบ้าน ก็ยังพลอยคิดจินตนาการตามไปด้วย “จะว่าไป... หนึ่งในอดีตนางสนมคนหนึ่งของอดีตจักรพรรดิพระองค์นั้นก็ได้รับเป็นบรรณาการมาจากนอกด่านด้วยจริงๆ เพราะช่วงที่เกิดสงครามผลัดเปลี่ยนแผ่นดินก็มีคนในวังหลายคนที่ย้ายไปพร้อมกับอดีตจักรพรรดิพระองค์นั้นด้วย ซึ่งถ้าเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับแล้ว ข้าก็ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมช่วงนี้คนในวังหลวงจึงพากันกระสับกระส่าย รวากับจะเกิดมรสุมขึ้นได้ตลอดเวลา”

“แสดงว่า... กำลังจะเกิดสงครามอีกครั้ง” หวังคิ้วของพ่อบ้านกดลึกลงไปทันที จากนั้นเขาก็แสดงความเห็นต่อ

“นี่ก็เพิ่งผ่านสงครามใหญ่มาได้สามปีกว่า ทั้งทหารทั้งชาวบ้านต่างโดนลูกหลงและล้มตาย พอต่อมาจักรพรรดิขึ้นครองราชย์ได้สำเร็จก็ต้องมาเผชิญกับช่วงฤดูกาลที่อดอยากแร้นแค้นของราษฎร ทำให้พลเมืองยิ่งมายิ่งหดหาย ตอนนี้ทหารที่พอใช้การได้ก็แทบไม่มีแล้ว อีกไม่นานก็คงมีการเกณฑ์ทหารเป็นแน่”

“เกิดขึ้นแน่นอน... พร้อมกับภาษีที่จะเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัวด้วย” ใต้อำนาจยืนยันก่อนที่จะถอนหายใจออกมาอย่างเหนื่อยล้า มือของเขาเอื้อมออกไปหยิบหมากที่สลักตัวอักษรว่า ‘ตี⁵’ ขึ้นมา

“ลองเดาดูซิว่า ‘ตี’ ที่ทำตัวอยู่นอกเหนือกฎของกระดานหมากนี้ เมื่อออกจากวังหลวงไปแล้ว มันจะไปหยุดอยู่ที่ใดได้อีก”

ในที่สุดตัวหมากดำก็ถูกหมากขาวปิดลมหายใจ ก่อนจะถูกมือเล็กๆ ข้างหนึ่งเรียกเก็บหมากดำรวดเดียวจนหายไปแถบหนึ่ง

ฝ่ายเจ้าของหมากดำถึงกับมูมปากกระตุกแล้วร้องบอก “ขออีกตา!”

⁵ ตี (ฮองเต้) เป็นประมุขหรือหัวใจของกองทัพ ซึ่งเป็นตัวหมากที่สำคัญของกระดานหมากรุกจิน และมีพื้นที่การเดินหมากได้เฉพาะช่องในเขตพระราชวังเท่านั้น หากหมากตัวนี้ถูกกินเมื่อใดก็เป็นอันจบเกมทันที

เสียงแหบแห้งที่กำลังแตกหนุ่มนั้นไม่เพียงแค่อ่อยออกมา แต่มือของเขายังผลอตบลงบนโต๊ะหินข้างกระดานเหวี่ยงผีตามอารมณ์ที่พลุ่งพล่านขึ้นมา จนทำให้เจ้าตัวพลันได้สติแล้วก็ต้องร้องโหยหวน

“อ้ากๆ! ข้าลืมหิ้วอีกแล้ว!”

คนที่นั่งข้างๆ เขา เห็นอากัปกริยาลืมตัวของสหายก็ปลันหัวเราะเสียงดัง “อ้ากๆ อาซื่อ เจ้าไม่มีทางชนะน้องเล็กของข้าได้หรอก! ยอมแพ้ไปซะ!”

เด็กชายผู้มีใบหน้าหล่อเหลาดูจะเขียนตัวน้อยๆลงบนหน้าขึ้นมองพี่ชายของเขาด้วยรอยยิ้มที่สงบนิ่ง “พี่สาม ท่านจะลองอีกสักตาไหม”

เสียงหัวเราะชะงักไปก่อนจะกลายเป็นเสียงค็อกเค็ก “ไม่ละ เล่นกับเจ้าไม่เห็นจะสนุกเลยสักนิด ไม่รู้ทำไมพี่รองถึงได้ชื่นชอบที่จะเดินหมากเหวี่ยงผีกับเจ้านัก”

“ใช่ๆ ยิ่งการเล่นปิดตาแบบพิสดารนั้นอีก ก็ไม่รู้ว่าต่ำเจ๋⁶ คิดวิธีเล่นแบบนี้ขึ้นมาได้อย่างไร” อาซื่อที่อาการชาหูเลาลงแล้วเสนอหน้าเข้ามาให้ความเห็นด้วย

“เจ้าหมายถึงการที่ให้ผู้เล่นทั้งสองปิดตาเดินหมาก ในขณะที่มีคนกลางคอยช่วยเดินหมากบนกระดานให้ตามคำบอกของผู้เล่น?”

“ใช่แล้ว พี่หยางเชิงเองก็เคยเล่นใช่หรือไม่” อาซื่อหันไปถามต่อทันที

หยางเชิงทำหน้าที่แหง “เฮอะ ขนาดพี่รองยอมให้ข้าไม่ต้องผูกผ้าปิดตาเล่นแล้ว ข้าก็ยังโค้นเขาไม่ได้เลยสักตา”

“พวกพี่ไม่ต้องเศร้าใจไป” เขียนตัวน้อยๆระบายรอยยิ้มอ่อนโยนออกมาจนทำให้ผู้มองเกือบจะเห็นดอกไม้ผลิบานขึ้นมาเป็นฉากหลัง เพียงแต่ว่าคำพูดเหน็บนาบที่ตามออกมาั้น... “สมองของพวกพี่แค่กลายเป็นมัดก๊อแล่ม แต่กระนั้นคนจำพวกนี้ยังมีข้อดีคือแข็งแรง อายุยืนนาน ได้เปรียบกว่าพวกคิดมากจนกลายเป็นพวกวิกลจริตไปเสียอีก”

⁶ หมายถึงที่สาวคนโต

หยางเซิงจู๊สีกมีน้ำโจนต้องเอื้อมมือออกไปยี้ผมน้องชาย “จี้เออร์ เจ้าลองพูดคำพวกนี้ต่อหน้าพี่ใหญ่ดูสิ ข้าละอยากจะรู้ว่านางจะยังคงชมว่าเจ้าเป็นเด็กดีอยู่เช่นเดิมอีกหรือไม่”

“พี่ใหญ่ไม่รู้หรอก”

จากเขียนน้อยเริ่มกลายเป็นมารน้อย ในขณะที่เขากำลังโดนฝ่ามือของอีกฝ่ายกดศีรษะลง ทว่าหยางจี้กลับเหลือบตาขึ้นมองพี่สาม พลังกตรอยยิ้มบนมุมปากให้ลึกขึ้น แล้วจึงกล่าวเสียงติดสนุกนิตๆ “ข้ากับพี่สี่ออกจะระวังตัวเองดี...”

“จี้โจนเจ้ายิ่งโตก็ยิ่งนิสัยแย่นั่นนะ” หยางเซิงกระดกคิ่นก่อนจะผลักศีรษะของน้องชายเบาๆ แล้วถามพวกน้องชายที่อายุน้อยกว่าถึงเรื่องที่ติดใจอยู่ “จะว่าไป... ตั้งแต่ข้ากลับมาจากข้างนอก ก็ยังไม่เห็นท่านป้าจางกับพวกพี่ใหญ่เลย”

“อ้อ ท่านแม่ข้าได้ยินมาว่าเอนเจียจะเปิดไห้ฮิวที่หมักไว้ตั้งแต่สามปีก่อน ก็เลยจะมาขอชิมด้วยนะสิ” อาซือเป็นผู้ตอบคำถาม พลังลงมือเก็บหมากล้อมบนกระดานไ้ส่งในโถเก็บ

“ส่วนท่านพ่อข้าก็มาหาหมิงเกอ⁷ เพื่อจะมาปรึกษาเรื่องร้านค้าที่พวกท่านปล่อยให้พวกพ่อค้าจากต่างเมืองเช่าไปนั้น มันจะครบกำหนดเช่าสามปีในเดือนหน้า ตอนนี้ก็เลยยังคุยกันอยู่ว่าพ่อค้าที่มาเช่าคนนั้น แม้ว่าจะได้ใบอนุญาตให้ค้าขายในเมืองเจิงหลิวได้แล้ว ทว่าเขาก็ยังอยากอยู่เช่าที่ร้านค้าเดิมต่อไปอีกสามปี จึงได้มาที่ร้านของข้าเพื่อขอให้ท่านพ่อเป็นผู้ออกหน้ามาคุยกับพี่หยางหมิงให้อีกครั้งนะสิ”

สามปีก่อนหลังจากที่พวกกุมีเอนได้ไ้เอนตที่ดินของบ้านและร้านค้ามาแล้วนั้น ก็เดินทางไปทักทายบ้านสกุลจางเพื่อพูดคุยเรื่องการซ่อมแซมและต่อเติมบ้านร้างที่พวกเขาอาศัยอยู่ รวมไปถึงเรื่องขอไ้ได้ทำหลี่และของรางวัล

⁷ หมายถึงพี่ชายหมิง

ที่ได้้นอกเหนือจากนั้น

ทว่านั่นก็ทำให้พวกกูมีเอนรับทราบว่ ที่แท้การที่พวกเขารอดพ้นจากเงื้อมมือของใต้เท้าลี้ก็เป็นเพราะอาศัยอำนาจของใต้เท้ามู่ ซึ่งเป็นพี่ชายของนายหญิงจางเป็นผู้กำราบเอาไว้

นับจากนั้นสองบ้านก็เริ่มใกล้ชิดสนิทสนม และมีกันไปมาหาสู่กัน แม้กระทั่งคำเรียกขานก็เปลี่ยนจากนายใหญ่จางเป็นท่านลุงจาง และจากนายหญิงจางเป็นท่านป้าจางอีกด้วย

ทว่าต่อมากลับมีปัญหาประการหนึ่ง นั่นก็คือหนึ่งในของรางวัลที่ได้มาอย่างโจนดร้าั้นค่านั้นเป็นสิ่งที่กูมีเอนยังคิดไม่ตกว่าจะนำไปใช้เพื่อค้าขายสิ่งใด

กูมีเอนและหยางหมิงได้รับข้อเสนอจากกลุ่มพ่อค้าที่มาจากตลาดมืดผ่านทางท่านลุงจาง โดยมีวัตถุประสงค์จะใช้พื้นที่ร้านค้าของสกุลกุสร้างฐานการค้า พร้อมกับสร้างตัวตนที่เป็นฉากหน้าขึ้นมาใหม่ อันเนื่องมาจากกฎหมายและความเข้มงวดในการออกไปรับรองการค้าของทางการ ทำให้พ่อค้าหน้าใหม่จากเมืองอื่นๆ นั้นยากที่จะเปิดแผงลอย หรือตั้งร้านค้าด้วยตนเองโดยไม่ผ่านการรับรองจากทางการ เพราะนอกจากใบอนุญาตที่มีการจำกัดจำนวนในแต่ละปีแล้ว พวกเขา ก็ยังต้องรอการตรวจสอบสถานะความเป็นพลเมืองอย่างเข้มงวดอีกด้วย

การที่กูมีเอนมาช่วยดำเนินการเรื่องการรับรองร้านค้าของพ่อค้าผู้นั้นเอาไว้ ภายใต้ใบอนุญาตให้ทำการค้าภายในเมืองเฉิงหลิวที่ตนเองเป็นพลเมืองอยู่ ทำให้พ่อค้าผู้นั้นลดขั้นตอนความยุ่งยากในการค้าขายแบบหลบซ่อนมาเป็นเปิดเผยได้

ซึ่งแต่เดิมการออกหน้าเช่นนี้มีความเสี่ยงที่อาจถูกพ่อค้าที่ตนให้การรับรองทำเรื่องงาหน้า ทว่าเพราะคนพวกนี้ได้รับการยืนยันจากท่านลุงจางแล้วว่าไม่ใช่พวกเลวร้าย แถมพวกเขายังสามารถช่วยรับรองป้ายผ่านทางตลาดมืดในมือของพวกกูมีเอน ที่ได้มาจากหญิงชราลี้กลับของบ้านสกุลเฉวียนได้

อีกด้วย

...และเมื่อมารวมกับการรับรองจากผู้ถือครองป้ายผ่านทางของสกุลจาง อีกหนึ่งป้าย ก็ทำให้พวกกู๋มีเอ็นผ่านเกณฑ์ที่จะเข้าสู่ตลาดมืดได้แล้วนั่นเอง

หยางจื้อเล็กคิ้วเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยถาม “ถ้าไม่นับที่นาที่พวกเราซื้อ แล้วปล่อยให้คนทั่วไปเช่าเนี่ย... ตอนนี่ที่กำลังจะหมดสัญญาอันก็คือร้านค้าในตลาดใหญ่ที่กลางเมืองไซ่หรือไม้ออร์บ”

ตอนนี้พ่อค้าที่มาเช่าร้านก็ได้รับใบอนุญาตให้ค้าขายในเมืองเฉิงหลิว แล้วพอดีกับที่สัญญาสามปีกำลังจะสิ้นสุดลงในอีกไม่นานนี่

“อ้อ พี่ไต้ยีนพี่ใหญ่บอกก่อนหน้านี้ว่า ปีนี้นางจะตั้งร้านขายซีอิ้วที่นางหมักเพิ่มไว้สามเดือนถึงหนึ่งปีขึ้นไปแล้วนี่นา” หยางเซิงกล่าวพลางลูบปลายคางอย่างครุ่นคิด

“ยังไม่วางขายหรือ” หยางจื้อที่กำลังจัดแต่งทรงผมที่ยุงเหยิงของตนเองจนเรียบร้อย พลันพูดโพล่งขึ้นมาอย่างที่ว่ารบคำต่อน้อยก่อนแล้ว

“หือ? ทำไมละ” หยางเซิงถามอย่างสงสัย

หยางจื้อทำเพียงกวาดตามองพี่ชายทั้งในและนอกสายเลือดแบบมีเลศนัยอยู่แวบหนึ่ง

“พี่สี่นะ... กำลังทดลองเรื่องอาคมแบบใหม่กับพี่ใหญ่อยู่นะสิ”

“อะไรนะ! ทำไมไม่รอซ้ำอีกแล้ว” ด้วยความร้อนใจ หยางเซิงที่ได้ยินเช่นนั้นจึงรีบลุกขึ้นยืน ก่อนจะสาวเท้าพุ่งกลับเข้าไปที่ลานกว้างด้านหลังบ้านทันที

หยางจื้อหันมามองอาซือ “พี่ไม่ไปด้วยหรือ”

“เอ่อ... ไปสิไป” พออยู่ตามลำพังกับน้องเล็กของบ้านนี้แล้ว เขาก็กลับมารู้สึกถึงแรงกดดันบางอย่างที่ชวนให้รู้สึกเกรงอกเกรงใจอีกครั้ง

พี่หยางหมิงดูจะเสียบขมิ้ม เด็ดขาด และดูน่ายำเกรงกว่าพี่จางโกวก็จริง แต่ว่าเขาก็ไม่ได้ทำให้รู้สึกเกร็งกับบรรยากาศที่ชวนอ่านไม่ออก... ที่จื้อเออร์คนนี่มักปล่อยออกมายามที่ไม่มีคนอื่น ๆ ในบ้านสกุลกู๋อยู่ใกล้ๆ เลยสักนิด

อาซื่อได้แต่คิด ในขณะที่ไหล่หนาที่เขาเคยภาคภูมิใจกำลังห่อลง...
หยางจื่อวางโถหมากล้อมไว้บนกระดานเรียบร้อย ในขณะที่ใบหน้า
ยังคงแต่มรอยยิ้ม ทว่าดวงตากลับไร้ซึ่งอารมณ์แต่เดิม
“ไปกันเถอะพี่อาซื่อ” หยางจื่อกล่าวก่อนจะผายมือเชื้อเชิญแขกประจำ
ของบ้านให้ตามเขาไปสมทบกับคนอื่นๆ ที่เหลือ
ในตอนที่ยางจื่อหันหลังให้อาซื่อแล้วนั้น เขาถึงเพิ่งมาคิดได้ว่า ทำไม
ตนเองถึงไม่ไล่ตามหลังพี่หยางเชิงไปเลยนะ จะมาอยู่อย่างรักษามารยาท
ทำไม

สอง

พี่สาวให้แรงบันดาลใจ

มือเล็กๆ ของเล่อฉวีลากเส้นไปรอบๆ ไหมหมักซีอิ้วจนกลายเป็นวงกลม โดยที่เส้นไม่เบี่ยงเลยสักนิด ทำให้กู่มีเอ็นผงกัศรชะให้รัวๆ ด้วยความชื่นชม “มือของเล่อเอ๋อร์นี่งมากเลยนะ” เธอชมออกมาพาลงลูปศัรชะเล็กนั้น ด้วยความเอ็นดู

เล่อฉวียิ้ม ใบหน้าที่เผยเค้าความงามปานลุ่มเมืองนั้นทำให้พี่ใหญ่อย่าง กู่มีเอ็นต้องยกมือขึ้นกุมหัวใจ รู้สึกว่าตนกำลังถูกน้องสาวปักธงลงตรงกลางอก

‘โอเค ใจเย็นไว้ๆ’ กู่มีเอ็นคิดพาลงสายตามองไปทางอื่น

ส่วนเล่อฉวีก็แปรเปลี่ยนจากยิ้มเป็นทำปากย่น เมื่อเห็นว่าพี่ใหญ่ผละ ตัวออกห่างอย่างเห็นได้ชัด

นายหญิงจางที่อยู่นอกเหตุการณ์แต่เห็นอากัปกิริยาของทั้งสองคน พอดีถึงกับหัวเราะออกมา เพราะนางทราบดีว่าน้องคนที่สี่และคนที่ห้าของ บ้านหลังนี้เริ่มมีอาการติดและ ‘หวง’ พี่สาวคนโตมาลั้กพั้กใหญ่แล้ว นางจึง เอ่ยออกมาอย่างซันๆ “เล่อเอ๋อร์ยั้งโตก็ยั้งดงาม จนถึงขนาดที่พี่ใหญ่ของเจ้า ก็ไม่สามารถทนทานเสน่ห์ของเจ้าได้เลยนะ!”

“ซ้างดงาม?” เล่อฉวีเล็กคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยออกมาด้วยความ

มันใจ “พีที่ใหญ่ต่างหากละทิ้งดงาม พวกท่านป่าพวกนั้นถึงได้พยายามที่จะเข้าหา ท่านป่าจางและพีที่ใหญ่ของข้าอย่างไรละเจ้าคะ!”

แม่ใบหน้าเล็กจะเต็มไปด้วยความไม่พอใจ ทว่ามันกลับยิ่งเพิ่มพูนเสน่ห์ ให้ผู้พบเห็นต่างหลงใหล และชวนให้รู้สึกว่านางดูน่ารักน่าเอ็นดูเสียมากกว่า

กุ่มี่เอนนึกถึงพวกท่านป่าที่เล่อฉวีเอ่ยถึง และจำได้ว่านางยังไม่เคยเล่าเรื่องของคนพวกนั้นให้น้องสาวฟังเลยนี่นา จึงถามออกไป “เล่อเออร์ รู้จัก ท่านป่าพวกนั้นได้อย่างไร” เพราะคนที่รู้เรื่องนี้มีเพียงครอบครัวสกุลจางและน้องรองของเธอเท่านั้น

เล่อฉวีจะพริบตาเร็วๆ เพื่อซ่อนประกายบางอย่างในดวงตา ก่อนจะกล่าว “พีอาซื่อเป็นคนบอกข้า”

ตอนนั้นเองที่หยางเซิงเฟิงวิ่งมาถึง ซึ่งทันได้ยินพอดีก็เลยถามออกมา “อาซื่อบอกอะไรนะ”

“ก็มีท่านป่าที่พยายามส่งเทียบดูตัวให้พีใหญ่อย่างไรเล่า” เมื่อเล่อฉวีเอ่ยออกมาแล้วก็ยิ่งทำหน้าที่กิมพีปากบางก็ยิ่งยื่นออกมามากขึ้นด้วย “พวกเขาเห็นว่าพีใหญ่ครอบครองคฤหาสน์หลังใหญ่ปานนี้ ก็คิดสะระตะไปว่านางจะต้องมีสินเดิมก้อนใหญ่ในครอบครองเป็นแน่ จึงได้กระหายจะจับคู่กับบุตรชายของบ้านโน้นบ้านนี้ ทั้งยังจับเอาแต่บ้านที่ทิ้งตัวเหลือแต่โครงไม่มีเนื้อพวกนั้นอีก!”

“อ้อ...” เมื่อกระจางแจ้งแล้ว ดวงตาของหยางเซิงก็หริ่ลงทันที

“มีคนไม่กลัวตายโผล่ออกมาอีกแล้วรี”

สองพี่น้องสบตากันพลันยกมูมปากขึ้น ซึ่งทั้งสองต่างรู้กันดีว่าตอนนี้พวกเขากำลังคิดไปในทางเดียวกันอยู่

นายหญิงจางได้ยินแล้วก็แอบเก็บสีหน้าเล็กน้อย เพราะก่อนหน้านี้นางเองก็มีจุดประสงค์ไปในทางเดียวกันกับ ‘ท่านป่า’ เหล่านั้น ด้วยเห็นว่าอายุอาณามของกุ่มี่เอนและจางโกวั้นใกล้เคียงกัน อีกทั้งนิสัยใจคอก็เป็นที่ถูกต้องของนางด้วย จึงคิดว่าตนเองสามารถชักนำบุพเพสันนิวาสของทั้งสองให้มา

บรรจบกันได้ ทว่านางคาดการณ์ผิดไปเล็กน้อย

แม้บ้านสกุลกุ่มี่จะไม่มีผู้หลักผู้ใหญ่คอยควบคุมดูแลเรื่องในบ้าน และสั่งสอนลูกหลานถึงเรื่องขนบธรรมเนียมต่างๆ ในสังคม ทว่านี่ก็เป็นโอกาสที่ทำให้พวกเด็กในบ้านหลังนี้มีอิสระในการตัดสินใจและเลือกเส้นทางชีวิตกันเอง และนั่นก็ทำให้หลายๆ คนที่ต้องการเอาเปรียบเด็กๆ และหมายตา ‘คฤหาสน์’ ที่ได้จ้างวานร้านสกุลจางเป็นผู้ก่อสร้างต้องถอยออกไปเพราะต้องการรักษาหน้าตาตนเอง ด้วยสถานภาพที่ใครหลายคนทราบดีว่าพวกเขาเป็น ‘เด็กกำพร้า’ แถมยังมีสายสัมพันธ์กับขุนนางที่อยู่ในตัวเมือง จึงทำให้ผู้ต้องการอุปสมบัติที่พวกเขาเมื่ออยู่ต่างต้องคิดหาวิธีการใหม่...

นั่นก็คือการพยายามพาตัวเองเข้าไปข้างใน โดยผ่านการแต่งงานและการนับถือเป็นเครือญาติ

นายหญิงจางเหลือบตามองไปทางกุ่มี่เอนที่ยืนนิ่งอยู่ที่เดิม

‘แม้วิธีการที่ให้นางแต่งงานกับจางไกว่นั้นเป็นเรื่องดี แถมยังกำจัดพวกไม่หวังดีเหล่านั้นออกไปในช่วงระยะเวลาหนึ่งได้ ทว่า...’ นายหญิงจางยิ้มแก้มแก้ออกมา

การที่พวกหยางเซิงแสดงความคิดเห็นออกมาอย่างเสรีโดยที่กุ่มี่เอนไม่มีความคิดที่จะขัดขวาง หรือปราบว่ามันเป็นเรื่องที่ไม่ควรพูดต่อหน้าแขกผู้ใหญ่ เช่นนี้ ก็แสดงว่าอุปสรรคที่ขัดขวางบุพเพสันนิวาสของหลานชายของนางนั้นแท้จริงแล้วเป็นความตั้งใจที่มาจากตัวของว่าที่หลานสะใภ้ที่นางหมายมาดไว้ คนนี้เอง

นายหญิงจางจึงตัดสินใจในชั่วครู่ต่อมาว่า ตนเองคงต้องยอมถอยและปล่อยให้เรื่องของคนหนุ่มสาวเป็นเรื่องของโชคชะตาไป

แต่ความจริงแล้ว... กุ่มี่เอนกำลังลอบหนีออก

เพราะเธอเพิ่งจะตามทันความคิดของเล่อฉวีที่ต้องการแสดงเจตนาต่อต้านการดูตัวจากนายหญิงจางออกมา จึงสบโอกาสในการพูดจาโยงเรื่องราวมากมายเรื่องที่ยังที่นายหญิงจางเคยมาแอบแกล้งๆ ถึงเรื่องการดูตัวกับจางไกว

เอาไว้ก่อนหน้านี ซึ่งเธอยังไม่ได้ออกปากปฏิเสธไปให้เป็นเรื่องเป็นราวเสียที

เธอกับหยางหมิงรู้ว่ามีคนมากมายที่นึกสงสัยในสมบัติที่พวกเธอครอบครองไว้ หลังจากที่บ้านร้างได้ถูกลบสภาพเดิมทิ้ง และกลายเป็นคฤหาสน์สีขาวขนาดย่อมที่กินอาณาบริเวณรอบๆ แนวเขากลายเป็นคฤหาสน์ลับที่แสนหรูหรา

ส่วนที่กลายเป็น ‘คฤหาสน์ลับ’ ได้อย่างไรนั้น ก็เพราะตัวบ้านซ่อนอยู่หลังกำแพงสูง แถมยังเป็นบริเวณที่หลายคนเล่าลือกันว่ามันต้อง ‘คำสาป’ เนื่องจากใครก็ตามเข้าไปใกล้บริเวณคฤหาสน์ลับบนแนวเขานี้ ก็จะทำให้เกิดอาการอึดอัดเหมือนมีก้อนหินถ่วงหัวใจ ยิ่งพยายามเดินเข้าไปใกล้ก็ยิ่งหมดเรี่ยวแรงจนหน้าซีดปากชา

และยิ่งเมื่อเดินเข้าไปใกล้ในระยะหนึ่ง พวกเขาก็จะถูกผีบังกำแพงกลายเป็นหลงทางอยู่ในบริเวณป่ารอบบ้านที่หาทางออกไม่เจอไปหลายวัน จนกว่าที่เหล่าเจ้าของคฤหาสน์ตัวน้อยจะมาพบเจอและส่งคนเหล่านั้นกลับออกจากป่าไป

ซึ่งทำให้คนกลุ่มนั้นได้ทราบสาเหตุว่า ที่แท้... รอบบ้านหลังนี้มีผู้มีวิชาค่ายกลและอาคมศักดิ์สิทธิ์มาตั้งค่ายกลป้องกันไว้ ซึ่งหากไม่มีเจ้าของบ้านมาเชื้อเชิญหรือนำทางเข้าไปโดยยินยอมพร้อมใจก็จะมีทางผ่านค่ายกลเข้าไปได้

แต่ถ้าคนที่เล่าลือออกไปได้มารู้ความจริงอีกชื่อว่า บริเวณรอบบ้านเป็นเพียงสนามเด็กเล่นของเล่อฉวีและหยางจื้อ ที่หนึ่งเชี่ยวชาญการใช้อาคมอีกหนึ่งเชี่ยวชาญการจัดค่ายกลและชักนำผู้คนให้หลงทางจนตกอยู่ในความสิ้นหวังแล้ว ไม่ทราบว่าคุณย่า ‘เด็กอัจฉริยะ’ ที่พวกเขาชื่นชมจะกลายเป็น ‘เด็กมาร’ ไปเสียก่อนหรือไม่

น่าเศร้าเล็กน้อยที่มีเพียงคู่มือเินที่ทราบเรื่องด้านมืดเพียงครึ่งเดียวจากปากของพวกเด็กมารตัวน้อย ที่จู่ๆ ก็เปลี่ยนไปตั้งแต่เริ่มเรียนรู้ที่จะพึ่งพาตัวเอง...

เมื่อบทสนทนาของพวกหยางเซิงและเล่อฉวีเริ่มล่อไปในทางที่ไม่สุภาพ

ทั้งที่แต่ละคนก็ยังยืนอยู่ต่อหน้าแขกผู้อาวุโส กูมีเอ็นจึงเริ่มจะกระดากาย ต่อสถานการณ์ซึ่งวนเวียนอยู่ที่เรื่องส่วนตัวของเธอและนายหญิงจาง ก็ได้แต่ต้องรีบทำเสียงขลุ่ยขลุ่ยในคอเพื่อเตือนสติพวกเขา

“ฮะแอ้ม พี่ว่าเรามาทดลองทำกันต่อดีไหม”

เล่อฉวีเห็นพี่ใหญ่แสร้งเปลี่ยนเรื่องก็ต้องลอบมองนายหญิงจาง แวบหนึ่ง

เมื่อนายหญิงจางปลงแล้วก็แสดงท่าทางหดหู่ออกมา ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่เล่อฉวีอยากเห็นมากที่สุด

‘เท่านี้พี่ใหญ่ก็ไม่ต้องจากไปอยู่ที่ไกลๆ แล้ว’ น้องคนที่สี่ของบ้านพยายามบังคับรอยยิ้มบนใบหน้าไม่ให้อ่างนัย แต่ไม่อาจปกปิดความระริกจริตที่กำลังเต้นอยู่ในดวงตาได้

“จริงด้วย... ข้าได้ยินจากจ้อเออร์ว่าพี่ใหญ่กำลังทดลองอาคมอะไรสักอย่างอยู่” หยางเซิงนึกขึ้นได้จึงมองไปรอบๆ และเห็นเพียงไทม์หมักซีวี่ที่ยังดูใหม่ แสดงว่าเป็นชุดเดียวกับที่เพิ่งลงแรงหมักกันเมื่อเช้านี้เอง เขาจึงถามต่อ... “แล้วนี่ทำไมต้องใช้ไทม์หมักนี้ด้วย”

“เพราะน้องสี่เจ้ามีความคิดประหลาดขึ้นมาละสิ” นายหญิงจางเป็นผู้ตอบคำถาม ก่อนที่สายตาของนางจะไปจับอยู่ที่ร่างเล็กตรงหน้า “ความจริงแม้แต่ป้าก็ยังไม่รู้เลยว่านางจะแสดงอะไรให้พี่ใหญ่เจ้าดู ป้าก็เลยขอติดตามมาชมดูด้วย”

“เซ่นนั่นก็รอชมได้เลยเจ้าคะ! แต่ว่าความจริงผู้ที่เป็นคนต้นคิดก็คือพี่ใหญ่นะ!” เล่อฉวีกล่าวออกมาอย่างร่าเริง และยกความดีความชอบให้พี่ใหญ่

กูมีเอ็นพลันแปลกใจ “พี่หรือ”

“ใช่แล้ว” เล่อฉวีพยักหน้า “ข้าเคยได้ยินพี่ใหญ่ทุกชิ้นมาตอนที่พี่รองกำลังสอนข้าคัดลอกอาคม แล้วบอกว่าเหมือนกำลังดูวงแหวนเวทมนตร์ (โมซวู) เลย”

“พี่แท้ก็เป็นเรื่องนี้”

เลอจวีอี้ม “ข้ารู้สึกว่ามันน่าสนใจ ก็เลยช่วยกันกับจื่อเอ๋อวีในการทดลองเขียนอาคมดู พวกเราก็เลยได้ผลที่จะช่วยให้พี่ใหญ่แก้ปัญหาในเรื่องของระยะเวลาในการหมักซีอิ๊วขึ้นมาได้!”

“เอ๊ะ! หรือว่าพวกเจ้าค้นพบวิธีแล้ว?” กูมีเอนถึงกับอุทานพร้อมกับมองดูห้องสี่ของเธอลอยลือเชื่อ จากนั้นจึงดึงตัวเลอจวีเข้ามาซุกกอดอยู่กับอกข้างหนึ่งอย่างนึกเอ็นดู พลงเอ่ยชมนาง

“ห้องสี่ของพี่ร้ายกาจมาก!”

หยางจื่อที่เดินนำอาซือเข้ามาถึงบริเวณนั้น ทันได้ยินเรื่องที่เลอจวีกำลังโอ้อวดของใหม่ให้พี่ใหญ่ฟังอยู่ ก็ปลันหัวเราะเบาๆ “ข้านี้กว่าพี่สี่จะเอาความชอบไปทั้งหมดเสียอีก”

กูมีเอนเห็นเขาแล้วก็ก๊วกมือเรียก เมื่อหยางจื่อเดินมาหยุดอยู่ใกล้ๆ ตัวเธอ ก็ได้รับการลูบศีรษะเป็นเชิงชื่นชม

“พวกเจ้าเก่งกาจสมเป็นเด็กอัจฉริยะอย่างที่ท่านเจ้าเมืองบอกมาจริงๆ” เด็กมารทั้งสองยิ้มรับคำเยินยอที่ได้มาอย่างชอบธรรมนั้นทันที

นายหญิงจางตั้งแขนของบุตรชายมาด้านข้างแล้วถามขึ้น “ทำไมถึงมาได้แล้วละ แม่จำได้ว่าเวลาที่พวกเจ้าเล่นหมากล้อมจะใช้เวลาเกือบสองชั่วโมงเลยนี่นา”

ก่อนหนัดปลันติดอยู่ในลำคอของอาซือ ก่อนเขาจะทำหน้าบูดใส่ผู้เป็นมารดา

“ข้าก็ไม่ทราบ ตอนแรกข้าชวนน้องห้าเล่นหมากล้อมตามคำบอกของท่าน แต่จู่ๆ พอเชิงเกอถามหาว่าท่านแม่อยู่ที่ใด แล้วข้าตอบไปว่ามาอยู่กับเอนเจีย จากนั้น... ข้าก็โดนหมากของน้องห้ากินเรียบจนไม่เหลือหน้าไปพบใครอีกแล้ว”

กล่าวไปแล้วเขาก็เศร้า ก่อนหน้านี้นี้เขาหน้าใหญ่มาก หลังจากได้รับการสอนจากหมิงเกอผู้แสนเก่งกาจแล้ว เขาก็สามารถเล่นหมากล้อมชนะพวกท่านลุงในร้านของสกุลจางได้แบบใสสะอาด จนได้ชื่อว่าเป็นคนหนึ่ง

ชำนาญการเล่นหมากล้อม และเริ่มเป็นฝ่ายที่มีคนมาขอคำชี้แนะบ้าง

ทว่าพอวันนั้นได้มาประมือกับจื่อเอ๋อร์เป็นครั้งแรก เขาก็เริ่มตาสว่างกับคำที่เอนเจียเคยบอกไว้ว่า ‘เหนือฟ้ายังมีฟ้า’ นั้นเป็นเช่นไร...

ก็ใครใช้ให้จื่อเอ๋อร์แรกลงหมากดูมีช่องโหว่เหมือนคนเพิ่งหัดเล่น แต่แท้ที่จริงแล้วเขาคือพยัคฆ์หมอบที่รอเหยื่อตายใจแล้วค่อยรุกคืบออกมากลืนกินในครั้งเดียวต่างหาก!

นายหญิงจางถอนหายใจหนักๆ ออกมา “ช่างเถอะๆ”

ตอนนั้นนางตัดใจจริงๆ ไว้ถ้าพวกเขามีปัญหาจริง นางค่อยยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือเถอะ ถ้าต้องมามีเรื่องซุนซ้องหมองใจกันเพราะเรื่องแค่นี้ ก็ไม่สมกับความสนิทสนมที่สองครอบครัวมีต่อกันมาตลอดสามปี

กุ่มี่เอนโตนการทดลองของเล่อฉวีและหยางจื่อตั้งดูตไปจนหมด จึงลืมเรื่องที่จะอบรมพวกเขาไปแล้ว

เล่อฉวีผละออกไปเขียนอักขระบางอย่างรอบๆ วงที่อยู่บนพื้น ก่อนจะลากเส้นไขว้กันไปมา ดูเผินๆ แล้วคล้ายกับวงเวทที่เธอเคยเห็นในม่านฮว่า⁸ (Man Hua) ทั่วๆ ไป ไม่คิดเลยว่านี่จะเป็นตัวจุดประกายให้พวกเขานำไปปรับใช้ต่อ

ถ้าอักขระอาคมที่พวกเขาใช้นั้นได้ผล การหมักบ่มชีวิตที่ต้องใช้เวลายาวนานอย่างน้อยหนึ่งถึงสามปีขึ้นไป ก็จะหดสั้นลงเหลือไม่กี่วันหรือไม่กี่เดือน ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว การตอบสนองต่อสินค้าที่ขาดแคลนของบรรดาลูกค้าในอนาคตก็จะมีทางแก้ไขและเติมสินค้าได้ทัน!

“เอาละ ข้าเขียนเสร็จแล้ว” เล่อฉวียึดตัวขึ้นจากพื้น ก่อนหันมามองหาหยางจื่อแล้วกล่าว “จื่อเอ๋อร์ เจ้าก็มาช่วยข้าหน่อย”

“ได้” หยางจื่อตอบรับ ก่อนจะเดินอ้อมไปนั่งยองๆ คนละฝั่งกับเล่อฉวี

⁸ คือคำเรียกที่ใช้เรียกหนังสือการ์ตูนที่มาจากฮ่องกงและจีน ซึ่งจะมีลักษณะของภาพและการเล่าเรื่องเฉพาะตัว โดยส่วนใหญ่โครงเรื่องจะเน้นไปทางนวนิยายกำลังภายในของจีน

จากนั้นพวกเขาทั้งสองก็หลับตาลง และเอื้อมมือออกไปสัมผัสบนตัวอักษรรอบวง

ทันทีที่นั่นมวลอากาศโดยรอบก็พลันปั่นป่วนเหมือนมีลมหมุนวนพัวพันอยู่รอบตัว ที่กำลังจะถูกดูดเข้าไปยังจุดที่พวกเลอจวีนั่งล้อมโหม้มก้อยู่ตรงหน้า

รอยขีดเขียนบนพื้นที่แต่เดิมเป็นร่องดินตื้นๆ มีแสงประหลาดปรากฏขึ้นมาตามตัวอักษรที่เขียนอยู่โดยรอบ ซึ่งตอนนี้... แสงนั้นก็ค่อยๆ ถ่างหายไป ยังเส้นเชื่อมที่เลอจวีขีดร่างเอาไว้ รวากับเป็นหน้าเรื่องแสงที่กำลังไหลผ่านเพื่อเติมเต็มช่องว่างที่มีทั้งหมด

จากนั้นเมื่อพวกอักษรทำงานครบหมดแล้ว เลอจวีก็กับหยางจ็อกก็ยกมือออกจากการเชื่อมต่อระหว่างพวกเขากับวงเวท ทำให้หยางเชิงที่พอเข้าใจกระบวนการทำงานของอักษรถึงกับอุทานออกมา

“เอ๊ะ! พวกเจ้าหยุดถ่ายเทลมปราณตอนนี้ เดี่ยวมันก็หยุดทำงานหรอก”

“ไม่หยุดหรอกน่า” เลอจวีหันไปส่งยิ้มประหลาดให้หยางเชิง “เพราะพวกข้าทำให้มันทำงานโดยการส่งให้มันดึงลมปราณจากธรรมชาติเข้ามาใช้เองอย่างไรล่ะ”

“มีตัวอักษรบางตัวที่ทำงานคล้ายคำสาป” หยางจ็อกกล่าวเสียงเรียบก่อนมองไปทางเลอจวีเหมือนกับจะให้อีกฝ่ายอธิบายต่อ

“อ้อ มันเป็นการดูดเอาพลังของศัตรูมาใช้ คิดว่าถ้าเอามาใช้ดึงปราณที่แฝงอยู่ในธรรมชาติรอบปาก็คงใช้ได้ล่ะ”

“สุดยอด!” กูมีเอ็นแทบจะปรบมือรัวๆ กับความคิดของพวกเขา

เอ่อ... ว่าแต่ที่นี่ใช้สมองของเด็กวัยก่อนเข้าเรียนจริงๆ หรือเปล่า
ระหว่างนั้นเสียงปรบมือก็ดังขึ้น

“พลิกเพลงได้ดี”

เลอจวีได้ยินเสียงแวบแรกก็จำได้ “พี่รอง!” นางวิ่งไปกอดเอาเขาไว้

“ฝึกมาตั้งเป็นเดือน ในที่สุดข้าก็เขียนอักษรอาคมได้โดยที่มันไม่

ระเบิด...”

หยางหมิงแสวงกระแอมขัดเล็กน้อย

“เล่อเออร์แกงแล้ว”

กูมีเอ็นเหมือนเพิ่งจะได้ยินเรื่องร้ายแรงผ่านไป แต่ดันโดนเสียงของหยางเซิงแทรกขึ้นมาก่อน

“อ้าว แสงที่พื้นหายไปแล้วนี่”

ทั้งหมดจึงไปมุงดู ในขณะที่กูมีเอ็นลองเปิดฝาของโหลหมัก กลิ่นอ่อนๆ ของซีอิ๊วลอยขึ้นมาแตะจมูกทันที แม้ภายในโหลจะยังมีเมล็ดถั่วเหลืองหรือกากใยอื่นๆ อยู่ ทว่ามีบางส่วนที่เริ่มแปรสภาพเป็นน้ำปรุงรสสีดำปนน้ำตาลเจือปนออกมา

กูมีเอ็นแน่ใจ ของที่เธอเพิ่งหมักไปเมื่อครู่นี้... ได้เริ่มผ่านกระบวนการหมักอย่างรวดเร็วจนกลายเป็นซีอิ๊ว คาดว่าระยะเวลาหมักน่าจะอยู่ราวหนึ่งถึงสองสัปดาห์

หากว่าอาคมยังคงทำงานอยู่ละก็ อีกสักหนึ่งวันเต็มคงจะได้ซีอิ๊วที่หมักราวๆ หนึ่งปีได้เลยละมัง!?

แต่คิดกูมีเอ็นก็รู้สึกเหมือนได้ยินเสียงกรังกริ่งของพวงเงินในกระเป๋าที่ตั้งกระทบกัน

อาซือทราบแควว่าการหมักซีอิ๊วให้ได้รสชาติดีๆ นั้นต้องอาศัยเวลาไม่ต่างจากการหมักสุรา แต่ดูเหมือนว่าทิศทางของความชื้นซึมที่หมักเกอให้น้ำหนักจะเป็นเรื่องที่พวกน้องเล็กเขียนตัวอักษรแปลกๆ ลงบนพื้นแล้วประสบความสำเร็จมากกว่า เขาจึงเงยหน้าขึ้นถามมารดา

“เขียนตัวหนังสือแปลกๆ นั้นได้ มันยอดเยี่ยมขนาดนั้นเลยหรืออ๊าบ”

นายหญิงจางยกมือขึ้นทาบอกตั้งแต่ที่ตัวเองเข้าใจสิ่งที่พวกเขาเพิ่งทำสำเร็จ

แน่นอนว่าตัวนางเองก็ไม่ได้มองไปที่เรื่องการหมักซีอิ๊ว แต่เป็นเรื่องที่เด็กๆ ของบ้านนี้สามารถฝึกใช้อาคมได้

‘นั่นหมายถึงอนาคตพวกเขาจะกลายเป็นผู้ใช้อักขระ... และกลายเป็นตัวตลกที่ส่งในอนาคต!’ นายหญิงจางต้องหลบหลังห้อง เพราะครอบครัวของนางเป็นขุนนางในราชสำนัก ทำให้ทราบดีว่าในวังหลวงหรือราชสำนักของต่างแดนต่างก็ซุบซิบเลื่องผู้ใช้อักขระอาคมเอาไว้ใช้งาน ซึ่งการมีพวกเธออยู่เปรียบตั้งปราการหลังมานี่ซ่มขวัญผู้รุกรานให้ต้องกักเก็บความทะเยอทะยานเอาไว้ จึงทำให้แผ่นดินจงหยวนมีแต่ความร่มเย็นมาเนิ่นนาน เนื่องจากพวกเรามีผู้ใช้อักขระอยู่สองคนในราชสำนัก

นี่แสดงให้เห็นว่าในรอบสิบหรือยี่สิบปีนั้น ผู้ใช้อักขระหาได้ยากยิ่งกว่าแม่ทัพจับศึกที่ฉวยแววแก่งกาจจนมีชื่อเสียงเลื่องลือไปไกลนั้นเสียอีก

ทว่า... ช่วงสองรัชสมัยก่อนหน้านั้นเกิดสงครามที่ชายแดนอันเนื่องมาจากความอดอยากในช่วงฤดูหนาว กองทัพที่ระดมชนเผ่าจำนวนมากต่างหลั่งไหลกันเข้ามาปล้นสะดมเมืองชายแดนข้างเคียง กลายเป็นโอกาสให้ต่างชาติเริ่มประกาศสงครามการรุกรานเอาดินแดนไปเป็นจำนวนหลายร้อยลี้

เพื่อการขับไล่ทั้งศัตรูต่างชาติและชนเผ่าป่าเถื่อนที่แปลงกายเป็นกลุ่มโจร สงครามครั้งนั้นจึงได้เกิดการห้าพันกันอย่างรุนแรง จนเกิดการสูญเสียชีวิตผู้ใช้อักขระไปหนึ่งคน

ต่อมาเมื่อมาถึงรัชสมัยบั้นปลายของจักรพรรดิจางไท่จี ก่อนที่จะถูกล้มล้างไป... แผ่นดินจงหยวนก็สูญเสียชีวิตผู้ใช้อักขระซึ่งเป็นคนสุดท้ายเนื่องจากความซบถของเธอ

นับจากนั้นก็ไม่มีใครกล้าแหวกของผู้นี้ที่มีความสามารถในการเขียนอาคมอีกเลย

‘เรื่องนี้ข้าควรแจ้งพี่ใหญ่ดีหรือไม่...’ นายหญิงจางไม่แน่ใจนัก แต่เมื่อนึกถึงจดหมายจากพ่อบ้านผู้บอกเล่าถึงคลื่นใต้น้ำในแวดวงขุนนางที่ทวีความรุนแรงขึ้น ประจวบเหมาะกับภัยสงครามที่ส่อเค้าว่าใกล้จะปะทุขึ้นมาใหม่ นางก็ต้องล่าหน้าทันที

‘บุตรชายคนโตของข้าตายด้วยภัยสงคราม จะให้พวกเด็กๆ ที่ข้าเอ็นดู

ต้องมาประสบกับเรื่องพรรคนี้ไม่ได้เด็ดขาด'

นางปวดใจเมื่อนึกถึงบุตรชายคนโตที่ไม่มีวันกลับมา และตั้งใจว่าเรื่องความสามารถพิเศษของเล่อฉวีจะต้องถูกปิดบังไปก่อน

"นั่นเป็นภาษาต่างชาติ" นายหญิงจางกล่าวปิดบังกับบุตรชาย "หมิงเกอของเจ้าเห็นว่าเล่อฉวีเขียนได้อ่านออกแล้วก็ยินดีกับนาง เจ้าเองก็ควรเอาเป็นแบบอย่าง มารดาอุทิศส่ำหิ้งเสียให้เจ้าได้เข้าสำนักศึกษาเพื่อให้อ่านออกเขียนได้เช่นเดียวกับพวกเล่อเออร์ มิใช่ให้เจ้าไปฝึกวิทยายุทธ์กับสหयर่วมชั้นจนต้องถูกตีกันแบบวันเว้นวัน"

อาซือเบือนหน้าหนีไปอีกทางพลางทำหน้าที่แหง

เมื่อได้ยินนายหญิงจางพูดถึงเรื่องที่สำนักศึกษา กุ่มีเอ็นที่รู้สึกสนใจอยู่ก่อนแล้วจึงรีบเดินเข้าไปถาม

"ท่านป้าจาง วันหลังข้าขอปรึกษาท่านเรื่องการส่งเด็กๆ เข้าเรียนในสำนักศึกษาหน่อยได้หรือไม่ พอดีข้าได้ยินจากหมิงเออร์ ด้วยวัยของพวกเขาเล่อเออร์ และจื่อเออร์นั้นน่าจะเริ่มร่ำเรียนตำราได้แล้ว จึงอยากสอบถามท่านว่าสมควรเข้าไปสมัครหรือฝากฝังตัวอย่างไบบ้าง"

นายหญิงจางพยักหน้ารับ "ได้สิ ข้าจะลองไปสอบถามท่านอาจารย์ในสำนักศึกษาก่อน ว่าพอมิต่างให้พวกเด็กๆ เข้าไปนั่งเรียนบ้างหรือไม่ แต่ข้าคิดว่าคงไม่มีปัญหา..."

นางไม่ได้กล่าวต่อว่าเนื่องจากสภาวะปัญหาความอดอยากที่ยังไม่ได้รับการแก้ไข อาหารการกินหรือสิ่งของเครื่องใช้ในตลาดก็ยิ่งถีบราคาสูงขึ้น ทำให้หลายๆ บ้านเกิดภาวะเงินฝืดเคือง ต้องประหยัดใช้สอยในยุคที่ยังแร้นแค้นเช่นนี้

ฉะนั้นการส่งบุตรหลานเข้าเรียนในสำนักศึกษาจึงถือเป็นเรื่องฟุ่มเฟือยมากเกินไป ทำให้ที่แห่งนั้นมีเพียงลูกหลานคหบดี ชนชั้นสูง หรือกลุ่มขุนนางข้าราชการที่ยังพอมิแรงส่งเสียพวกเขาต่อไป ในขณะที่จำนวนเด็กๆ ที่เป็นชาวบ้านทั่วไปเริ่มหยุดเรียนไปเกินครึ่งของสำนักศึกษาแล้ว

หากว่าเล่อฉวีและหยางจื้อต้องการจะเข้าเรียนจริง บรรดาอาจารย์ที่
สำนักศึกษามีหรือที่จะไม่อ้าแขนรับด้วยความยินดี

“แต่ว่าข้าจะลองให้คนรู้จักส่งจดหมายแนะนำตัวเข้าไปก่อนก็แล้วกัน
นะ” ...อย่างน้อยก็ช่วยกดดันไม่ให้คนที่สำนักศึกษาชู้ตริตค่าเล่าเรียนจากพวก
เด็กๆ บ้านสกุลกู่แพงหู่ฉี นายหญิงจางคิดต่อในใจ

กู่มีเอินพอจะเข้าใจถึงความกังวลของบุคคลตรงหน้าดี จึงได้แต่ยิ้มและ
กล่าวคำขอบคุณ

หยางหมิงเดินเข้ามาค้อมศีรษะให้นายหญิงจางเล็กน้อยด้วยท่าที่สุภาพ
ทว่าหนักแน่น

“ท่านป้าจาง ขออภัยที่ข้าเข้ามากล่าวทักทายท่านช้าไป”

“ไม่เป็นไรๆ ใ้ว่าพวกเราจะได้พบกันบ่อยเสียหน่อย” นายหญิงจาง
โบกมือไปมา

หยางหมิงระบายยิ้ม ใบหน้าหล่อเหลาดูเฉียนผู้ละทางโลกส่อง
ประกายจนนึกฝ่ายตาพร่ามัว “ข้าทำเช่นนั้นไม่ได้หรอกขอรับ”

เล่อฉวีกับหยางจื้อสบตากันเล็กน้อย ก่อนจะก้าวมาคารวะเรียกท่าน
ป้าจางด้วย

นายหญิงจางถึงบางอ้อ ที่แท้ก็เพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีให้พวกเด็กๆ นี่เอง
จึงรีบตอบรับคำทักทายจากพวกเขาอย่างจริงจัง

ตอนนั้นหยางหมิงก็มุ่งไปกระซิบถ้อยคำบางอย่างกับเล่อฉวีและ
หยางจื้อ ก่อนจะดันหลังพวกเขาให้พากู่มีเอินเข้าบ้านไป จากนั้นเขาก็หันมาทาง
อาซือและบอกให้เขาตามกลุ่มของกู่มีเอินเข้าไปในบ้านด้วย

อาซือเดินจากไปแบบงงๆ แต่ก็ยังยอมเดินไปโดยไม่ตั้งใจตั้งคำถาม

“เจ้าคงกังวลเรื่องที่เล่อฉวีแสดงการเขียนอาคมให้ดูละสิ” นางหญิงจาง
กล่าวอย่างรู้ทัน

หยางหมิงเองก็ไม่อ้อมค้อม “ขอรับ ข้าไม่อยากจะให้นางกลายเป็นเครื่อง
มือของพวกคนใหญ่คนโต ตอนนี้นางยังเด็ก จึงยังไม่เข้าใจว่าโลกข้างนอก

แท้จริงแล้วโหดร้ายปานใด”

ตอนที่เขาเดินออกมาจากเรือน ท่านได้เห็นเล่อจวีกับหยางจื่อกำลังเริ่มการทำงานของอาคมกันอยู่พอดี ทำเอาเขาลอบตระหนกอยู่ในใจ เพราะในบรรดาคนสกุลจางแล้ว นายหญิงจางมีพื้นหลังเกี่ยวพันกับขุนนางในเมืองหลวง จึงเกรงว่าเรื่องความสามารถพิเศษของเล่อจวีจะไปถึงหูคนที่นี่ด้วย

“ไม่ต้องห่วงหรอก ข้าจะไม่ให้พวกเขาต้องไปพัวพันกับอันตรายแน่นอน”

ไต้ยิ่นเช่นนั้นแล้วหยางหมิงก็ได้แต่กำศีระชะลงพลาบกล่าวขอบคุณจากใจ

ขอบคุณที่สกุลจางเป็นกัลยาณมิตรต่อครอบครัวของเขา

สาม พี่สาววางแผน

เมื่อนายหญิงจางเสรีจู่ระที่ต้องคุยกับหยางหมิงแล้วก็ไม่ร้องอยู่กับข้าวเย็นด้วย ผิดกับอาชีพที่มองหน้าเหลียวหลังราวกับกำลังมองหาใครบางคนอยู่

หยางเซิงที่เดินนำคนจากสกุลจางลงจากเนินเขาตามขึ้นมา “กำลังมองหาใครนะ”

“ก็เข้าไดยินโกวเกือบออกว่าจะตามมาทีหลัง แต่ว่าจนถึงเดี๋ยวนี้ข้าก็ยังไม่ไต่ยินเสียงสังกระดิ่งจากทางเข้าเลย ไม่ใช่ว่าเขาหลงเข้าไปในค่ายกลของจ้อเอ๋อร์แล้วหรือ”

หยางเซิงขมวดคิ้วทันทีก่อนจะหันไปมองเล่อฉวีที่ติดตามมาด้วย

นางส่ายหน้าดิคพลางเกาแก้มที่กำลังปองออกมา

“ข้าไม่เห็นทราบเลย จริงๆ นะเจ้าคะ!”

หยางเซิงกลับบ้านมาก็เล่าเรื่องนี้ ซึ่งเขาเองก็ไปตรวจสอบตรงทางขึ้นเนินเขาของบ้านแล้ว พบว่ากระดิ่งที่ซ่อนไว้ในจุดลับตานั้นยังอยู่ที่ไม่มีสิ่งใดเสียหาย

“โกวเกอคงจะบังเอิญติดงานมากกว่า ถ้าพวกเขาแก้สกุลจางมารวมตัวกันอยู่ที่นี่แล้ว อย่างไม่ก็ต้องมีคนในบ้านสักคนไปอยู่เผ้าที่ร้านเอาไว้บ้างละ เพราะพี่ได้ยินมาว่านายใหญ่จางเตรียมจะเปิดร้านสาขาให้โกวเกอไปบริหารยังเมืองข้างเคียงด้วย” กูมีเอ็นให้เหตุผลที่น่าจะเป็นไปได้มากที่สุด ก่อนจะเปลี่ยนมาเป็นเรื่องในวันนี้บ้าง

“ว่าแต่ทำไมวันนี้พวกเขาเจ้าถึงลুকี้ลูลูกจน แถมยังทำตัวไม่น่ารักกับท่านป้าจางล่ะ”

หยางเซิงกับสองน้องเล็กหลบตาลงมองพื้น

ทำท่าเช่นนี้แสดงว่ารู้ความผิดกันดี กูมีเอ็นได้แต่ส่ายหน้าไปมาก่อนจะกล่าวต่อ

“ปกติไม่ชอบคนแปลกหน้า แต่ก็ไม่ได้นับท่านป้าจางเป็นคนนอกไม่ใช่หรือ เอ้อ... การกระทำของพวกเขาเจ้าในวันนี้ทำให้พี่ใหญ่ปวดใจจริงๆ นะ”

พอเธอทำสีหน้าผิดหวังออกมา แคมเพิ่มด้วยการทำท่ากุมหัวใจ พวกเด็กๆ ก็เริ่มหลงกลจนเปิดปากพูดออกมาตามคาด

“ก็ท่านป้าจางจะแนะนำโกวเกอให้พี่ใหญ่ที่นี่!” เล่อฉวีร้องออกมาพลางกัดริมฝีปาก แต่จากนั้นก็ไมยอมเอ่ยปากพูดออกมาอีก

ตอนนี้กูมีเอ็นปล้นตกตะลึง รวมไปถึงหยางเซิงที่กำลังอ้าปากค้าง

เมื่อเห็นว่าเล่อฉวีเริ่มกลับมาคืออีกแล้ว หยางหมิงจึงปรายตาไปมองน้องชายคนเล็กสุดที่ยังคงเงียบ และทำตัวเหมือนกับว่าตนเองไม่ได้อยู่ที่นี่ด้วยตั้งแต่ต้น

แต่ว่าเพราะยังเด็กอยู่ หยางจื้อจิ้งยังแอบกระวนกระวาย ก่อนที่ไหล่เล็กๆ คู่หนึ่งจะห่อเข้าหากันเล็กน้อย “ท่านป้าจางต้องการแบบนี้...” เขาเปิดปากพูดเสียงเบา

“จื้อเอ๋อร์” หยางหมิงเรียกกระตุ่นขึ้นมาด้วยน้ำเสียงเข้มงวด

หยางจื้อกลืนน้ำลายอีกหนึ่งก่อนจะเอ่ยรายละเอียดออกมา “หลายวันก่อน พวกเรา... ไปเล่นที่ร้านของท่านป้าจาง แล้วแอบได้ยินตอนนางพูดกับ

ท่านลงจางว่า แทนที่จะเป็นแม่สื่อให้คนอื่นมาดองกับพี่ใหญ่ มิสู้ตนเองเป็นฝ่ายชักนำพี่ใหญ่ให้ได้คู่กับโกวเกอเสียดีกว่า”

กุ่มีเอินเริ่มกลับมาปวดหัวกับปัญหาเรื่องการออกเรือนอีกครั้ง ทั้งที่ตัวเธอในร่างใหม่นี้เพิ่งจะอายุสิบสามปีเองแท้ๆ แต่กระนั้นผู้คนรอบข้างกลับเริ่มเป็นเดือดเป็นร้อนเรื่องคู่ครองในอนาคตของเธอมากกว่าเจ้าตัวเองเสียอีก

แต่เดิมพวกเขาที่ไม่ได้แสดงท่าทีแข็งกร้าวในเรื่องอนาคตของเธอ จนช่วงที่เริ่มมีคณาเมกรินถามถึงเรื่องคู่หมายของพี่สาวคนโตบ้านสกุลกุ่มี ซึ่งพอดีกับที่กระแสการพูดคุยนี้อันเริ่มเกิดขึ้นในช่วงที่เธอตามนายหญิงจางไปดูร้านที่เปิดให้เช่าเป็นครั้งแรก

ตอนนั้นพวกหยางจื้อและเล่อฉวีเองก็อ่อนขอตามไปด้วย จึงเป็นครั้งแรกที่พวกเขาได้ยินเรื่องการทาบทามและการเกี้ยวพาราสี ก็เลยพากันกลับไปขอให้หยางหมิงช่วยคลายความสงสัย

เมื่อเข้าใจความหมายของการแต่งงาน รวมไปถึงเรื่องที่หญิงสาวคนหนึ่งต้องย้ายไปอยู่บ้านสามี่เมื่อแต่งงานแล้ว

ทันใดนั้นระเบิดก็ถูกโยนออกมาตรงกลางวงสนทนา ทำให้พวกบรรดาน้องเล็กติดพื้ถึงกับลุกขึ้นมาโวยวายว่าจะไม่ให้เธอถูกคนอื่นๆ มาพาตัวไปอยู่ที่ไกลตาอีกแน่นอน

ตอนแรกเธอคิดว่าเดี๋ยวพวกเด็กๆ ก็คงลืมเรื่องนี้ แต่เหมือนเธอจะถูกสติปัญญาของเด็กๆ บ้านนี้ไปสกัดหน่อย เพราะแม่จะหลอกล่อด้วยของหวานจนยอมเปลี่ยนเรื่องแล้ว หลังจากนั้นปัญหานี้ก็ยิ่งถูกขุดขึ้นมาเป็นประเด็นอีกบ่อยๆ อยู่ดี

หยางหมิงเคยบอกเธอว่า... สาเหตุนอกเหนือจากที่พวกเขาติดเธอมากแล้วนั้น ยังมีเหตุผลที่สืบเนื่องมาจากความกลัวที่จะสูญเสียเธอไป นั่นเป็นเพราะพวกเขายึดเธอไว้ในตำแหน่งเดียวกับมารดาผู้ให้กำเนิดไปแล้ว ทั้งช่วงที่เธอเคยไปเสียดชีวิตอยู่ในเขตกักกันโรคหลายสัปดาห์ร่วมกับเขา ก็กลายเป็นแผลฝังใจพวกน้องเล็กเป็นอย่างมาก

จึงเท่ากับว่า... เมื่อพีใหญ่ผู้อ่อนแอห่างสายตา จะมีโอกาสหายไปตลอดกาล

จนบัดนี้พีใหญ่อย่างเธอยังรู้สึกลุ่มไม่หาย ว่าปัญหาโรคติดพีนี้จะมีผลต่ออนาคตของพวกเขาหรือไม่ ก็ได้แต่หวังว่าการปล่อยให้พวกเขาเติบโตอย่างอิสระและอยู่ห่างจากเธอบ้าง จะช่วยบรรเทาความรุนแรงของโรคนี้ไปได้

“จื่อเออร์ เล่อเออร์ เรื่องอนาคตของพีใหญ่พวกเจ้าไม่ควรไปก้าวก่ายการจัดการของพวกผู้ใหญ่ นะ ทั้งกิริยาที่พวกเจ้าแสดงออกไปยังไม่เหมาะสมด้วย พี่รองมีใจว่าไม่เคยสั่งสอนพวกเจ้าเสียหน่อย” หยางหมิงปรัมเสียงเบา

“พี่รอง...” หยางจื่อแสดงสีหน้าผิดหวังที่พี่รองซึ่งเขายึดเป็นแบบอย่างไม่เข้าข้างเขา จึงค่อยๆ ก้มศีรษะลงและกลายเป็นเด็กดื้อเงียบอีกครั้ง

“แต่ข้าก็ไม่อยากให้พีใหญ่ไปอยู่ที่อื่น แถมโกวเกอก็ไม่เห็นมีอะไรที่เก่งกว่าพี่รอง พี่สาม กับจื่อเออร์เลย” เล่อฉวีกล่าวออกมา คิ้วเล็กๆ ที่ได้รูปสวยขมวดเป็นปมแน่น “ขนาดหนังสือก็อ่านออกไม่ก็คำ สู้เล่อเล่อก็ได้ ข้าอ่านได้ตั้งเยอะ จำตัวอักษรได้ตั้งหลายตัว ทั้งยังคำนวณเลขได้ไวกว่าอีก!”

เรื่องการคำนวณของพวกเขาหลุดหน้ากว่าพวกนักบัญชีที่บ้านสกุลจางจ้างมาทำงานที่ร้านเสียอีก นี่เป็นอีกสาเหตุที่พวกเด็กๆ ถูกเรียกว่าอัจฉริยะเนื่องจากเธอเคยสอนพวกเขาคิดเลขโดยเริ่มพื้นฐานจากการบวกลบคูณหารแล้วค่อยๆ เพิ่มความยากขึ้นเรื่อยๆ หลังจากพวกเด็กๆ เริ่มเข้าใจและคิดตามได้ทัน

จนตอนนี้แค่เพียงได้ยินจำนวนตัวเลขที่จะให้คำนวณเพียงไม่กี่ลมหายใจ พวกเขาก็บอกคำตอบที่ถูกต้องจากการคำนวณในใจได้อย่างรวดเร็วโดยไม่ต้องมีการทดเลขบนกระดาษได้แล้ว

แม้แต่พวกหยางหมิงและหยางเซ็งก็เริ่มล้าหน้าไปในระดับสูงๆ ของวิชาการคำนวณ ทำเอาผู้สอนจากต่างยุคถึงกับเหวี่ยงตัก เพราะเธอแทบจะตามการพัฒนาของพวกเขาไม่คอยทันแล้ว

แต่ภายใต้ความอิจฉานั้นคือหัวใจพองโตที่เต็มไปด้วยความภาคภูมิใจ

พอเลอจวี้อ้วอดความเก่งกาจออกมาแล้ว ภูมีเอ็นทีได้ย้อนกลับไปสัมผัสกับความเก่งกาจของพวกเขาก็อดไม่ได้ที่จะต้องนึกเปรียบเทียบ

ถ้าไม่นับว่าพวกเขาในบ้านเธอต่างก็ไม่ธรรมดาแล้วนั้นจริงๆ โกวเกอซึ่งเป็นคนใกล้ตัวเธอก็เป็นตัวเลือกรองที่น่าพิจารณาอย่างที่นายหญิงจางเคยแอบมาเกริ่นไว้จริงๆ นั่นละ

แต่ถ้าคิดเล่นๆ... ถ้าให้เขาต้องมาเป็นพี่ชายของพวกเขาจริงๆ จอมอวดเบ่งวางก้าม และยังติดพี่ชั้นหนึ่งพวกนี้แล้ว น่าจะกลายเป็นความหนักใจที่ต้องถูกพวกเก่งกาจคอยแค้นแค้น “ข้าไม่ธรรมดาสามัญ!” คอยกดข่มเอาไว้ตลอดเวลา จนอาจไม่เหลือแม้แต่สิทธิ์ในการออกปากหรือคัดค้านของผู้อาวุโสในบ้าน

โอหย่า... ว่าที่พี่ชายของเด็กพวกนี้ก็ไม่น่าสงสัยไม่ต่างจากว่าที่น้องเขยน้องสะใภ้ในอนาคตของเธอเอาเสียเลย หรือว่าก่อนที่เธอจะแต่งงานจริงๆ คงต้องรอให้เด็กๆ พวกนี้แต่งงานออกไปก่อนถึงจะมีฤกษ์ไปไม่ผลสำหรับเธอบ้าง

“และก็นะ...” เลอจวีไม่ยอมให้พี่ๆ คนอื่นเอ่ยแทรกขึ้นมา จึงกล่าวต่อทันที “โกวเกอไม่ได้มีพลังกำลังมากเท่าพี่รอง ขนาดสู้กับซือเกอยังสู้ไม่ได้เลย ทั้ง... ทั้งยังสู้หมากกระดานแพ้อ์เออร์อีก ถ้าเขาแพ้กระทั่งอ์เออร์ ก็แสดงว่าเขาไม่แข็งแกร่งพอ!”

“เอ่อ... ก็จริงอยู่นะ” หยางเซิงที่เสียบไปเพราะเถียงสู้ใครไม่ทัน เริ่มมีความคิดเอนเอียงไปทางพวกเลอจวีด้วย

ที่จริงเขาค่อนข้างชื่นชมโกวเกออยู่พอตัว คิดว่าไหนๆ ถ้าจะให้พี่ผู้ใหญ่ ออกเรือน ก็เลือกเอาคนคุ้นเคยที่สนิทสนมกับบ้านนี้เลยดีกว่า

ทว่าเมื่อได้ฟังเหตุผลจากพวกเลอจวีแล้ว ก็ทำให้เขาวิตกขึ้นมาบ้าง

‘ถ้าต่อไปพี่ผู้ใหญ่ถูกรังแก... แล้วโกวเกอจะสู้กับอันทพาลพวกนั้นได้หรือ?’ ทันใดนั้นสายตาที่เคยมองพวกน้องเล็กอย่างไม่เห็นด้วยก็พลันแอบเปลี่ยนฝ่ายไปอยู่ข้างพวกเขาเสียๆ...

หยางหมิงเริ่มปวดหัวขึ้นมาบ้างแล้ว เขาชอบที่เห็นน้องๆ ว่าเรื่องขึ้นกว่าแต่ก่อนก็จริง แต่การกลายเป็นคนเปิดเผยมากเกินไปเช่นนี้ ออกจะดูเกินแล้ว

ซุกซน และกลายเป็นเด็กดีอันเสียมากกว่า

คนที่จื้อเอ๋อร์และเล่อเอ๋อร์ค่อนข้างจะอ่อนให้มากที่สุด ก็น่าจะเป็น
พี่ใหญ่ที่พวกเขา มองว่าอ่อนแอกว่าจนต้องออกมาปกป้อง แต่ดูไปแล้ว...

เหมือนลูกสุนัขไม่เจียมตัวที่พากันหวงแม่ไก่ที่คอยดูแลพวกมันเสียมากกว่า

“พี่ใหญ่... พี่คิดอย่างไร”

หยางหมิงเรียกกุ่มี่เอน หลังจากที่เขาเห็นตัวต้นเหตุหนึ่งเงียบคล้ายกับ
กำลังเหม่อลอยคิดเรื่องอื่นอยู่

กุ่มี่เอนกลับมาได้สติอีกครั้ง ก่อนจะเห็นว่าสายตาทูกู่ต่างมองมาที่เธอ
ทั้งหมด

“พี่ใหญ่ พี่ต้องเข้าข้างเล่อเอ๋อร์นะเจ้าคะ...” เล่อฉวีเริ่มน้ำตาคลอ ก่อน
จะถลาเข้าไปกอดเอวของกุ่มี่เอนเอาไว้

กุ่มี่เอนพยายามขึ้นตัวแข็ง ในขณะที่เธอก็ถอนหายใจออกมาอย่างหนัก
แล้วค่อยกล่าวออกมา

“เซิงเอ๋อร์ เล่อเอ๋อร์ และจื้อเอ๋อร์ วันนี้พวกเจ้าทำตัวไม่ดีต่อหน้าผู้อาวุโส
อย่างท่านป้าจางจริง นี่เป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสมของเจ้าบ้านที่มีต่อแขก
คนสำคัญ และอย่างที่หมิงเกอของพวกเจ้าบอกมา เรื่องนี้เป็นการจัดการของ
พี่ใหญ่ และก็ยังเป็นความหวังดีของท่านป้าจางด้วย ถึงจะชอบหรือไม่ชอบก็ต้อง
เริ่มจากการพูดคุยกันก่อน ซึ่งท่านป้าจางก็ไม่ได้มีความคิดที่จะจับคลุมถุงชน
ถึงได้มาเสียบๆ เคียงๆ ถามความเห็นจากพี่ก่อน” เมื่อกล่าวถึงตรงนี้กุ่มี่เอน
ก็ตันร่างของเล่อฉวีออกมา ก่อนจะแสดงสีหน้าซึ่งซึ่งพร้อมกับการกล่าวต่อ

“...ไม่ใช่ให้พวกเจ้าทำตัวไม่น่ารักออกมาชมขวัญผู้คนที่เสียอย่างนั้น มัน
จะกลายเป็นว่าพวกพี่ไม่ได้ให้การอบรมที่ดีแก่พวกเจ้า และจะเกิดเป็นที่ครหา
จนกลายเป็นภาพลักษณ์ที่ไม่ดีต่อคนในบ้านของเราต่อไป”

ในฐานะที่เป็นคนขี้ใจอ่อนซึ่งมักแพ้ลูกอ่อนของพวกเขา น้องเล็ก กุ่มี่เอน
จึงไม่ค่อยดูพวกเขานัก แต่เมื่อใดก็ตามที่เธอเริ่มกล่าวเสียงแข็งออกมาเช่นนั้น
ด้วยสีหน้าที่ไม่ยอมผ่อนปรนอย่างแน่นอน ก็ทำให้พวกเด็กๆ ที่มักจะมึนทาง

ของปีศาจน้อยงอกออกมาจากกัน จำต้องผลุบหางนั้นหายกลับเข้าไปจนกลายเป็นเด็กดีที่แสดงท่าทาง ‘หงอ’ จนน่าสงสารอีกครั้ง

พอหยางหมิงเห็นน้องเล็กเริ่มแสดงละครใหม่ ก็ค่อยๆ ก้าวออกมาแทรกสายตาที่เริ่มพรั่มัวของกুমี่เอินที่กำลังจะอ่อนลงจนไม่อาจสร้างภาพที่ใหญ่ที่สามารถล่่งสอนน้องๆ ได้

“พี่คิดว่าวันนี้จะต้องมีคนที่ไม่ได้กินข้าวเย็นอีกครั้ง”

สุดท้ายเด็กดีที่กำลังหงอก็พากันกุ่มท้องแล้วเดินกลับเข้าห้องของตนเองไป

คฤหาสน์ที่คนภายนอกต่างเล่าลือถึงความยิ่งใหญ่ ความจริงข้างในนั้นเหมือนนุถุยานที่เต็มไปด้วยต้นไม้ สวนดอกไม้ และมีเพียงอาคารปลูกห่างๆ กันอยู่ไม่กี่หลังเท่านั้น

บ้านหลังนี้ร่างแบบจากเรือนสี่ประสานเป็นหลักอยู่ตรงกลางบ้าน ซึ่งช่วงปีแรกมีเรือนหลักฝั่งเหนืออยู่เพียงเรือนเดียวโดยยึดเอาจากตัวบ้านร้างหลังเดิม ส่วนด้านทิศตะวันตกและตะวันออกก็สร้างเป็นเรือนระเบียงที่กันไว้ประหนึ่งกำแพง ล้อมกรอบจนเป็นบ้านในพื้นที่สี่เหลี่ยม

ความจริงเธอวางแผนจะสร้างเรือนหลังหนึ่งขึ้นมาครอบส่วนที่เป็นห้องลับ และรวมไปถึงสร้างสุสานให้ผีชีวอย่างดี แต่หยางหมิงกลับขวางไว้แล้วบอกเธอว่า เรื่องห้องลับควรเป็นเรื่องที่รู้กันเพียงคนในบ้านเท่านั้น

แน่นอนว่าพอคิดไปคิดมาแล้ว เรื่องนี้ก็สมเหตุสมผลอยู่ เพราะคนสกุลจางไม่ใช่คนในครอบครัวของเธอ และยังไม่อาจรับประกันว่าเมื่อเจอกับลาก้อนโตแล้ว ผู้คนจะไม่เปลี่ยนไปจริงๆ

เธอยอมรับว่ามีความเห็นแก่ตัวและเห็นแก่ครอบครัวตนเอง นี้ไม่เพียงเป็นสมบัติของสกุลกู่ แต่ยังเป็นความลับของสกุลกู่ และมันจะต้องเปิดเผยไปถึงลูกหลานในอนาคตของสกุลกู่เท่านั้น

เพื่อหลีกเลี่ยงสายตาของคนภายนอกที่เข้ามาก่อสร้างบ้านหลังนี้ แพลน

ของบ้านจึงขยายความใหญ่โตครอบคลุมออกไปให้ถึงทั้งบ้านร้างและทางเข้าห้องลับ ซึ่งในส่วนที่เป็นห้องลับนั้น ทั้งหยางหมิงและหยางเจิงได้ให้พวกคนงานของสกุลจางไปลงมือสร้างโรงแบบบ้านของเรือนหลังอื่น ในขณะที่พวกเขาอาสา มา ‘เรียนรู้’ และลงมือสร้างโรงแบบ ‘ทดลอง’ ตรงบริเวณห้องลับกันเอง

แน่นอนว่าเมื่อพวกคนงานของบ้านสกุลจางกลับมาสร้างเรือนย่อยต่อจากพวกหยางหมิง ก็จะไม่พบเห็นบริเวณทางเข้าลับที่พวกเขาตั้งใจปิดซ่อนไว้ก่อนแล้วแน่นอน

จากนั้น... เพื่อซ่อนความโดดเด่นของเรือนย่อยที่ซ่อนห้องลับไว้ ก็เริ่มมีเรือนฝึกสมาธิ เรือนเก็บตำรา หรือเรือนอื่นๆ ที่ยังไม่ได้คิดว่าจะใช้งานอะไรเป็นหลักค่อยๆ ปรากฏขึ้นมาด้วย

แม้สกุลจางจะได้ค่าจ้างสมน้ำสมเนื้อ แต่ก็มีวายบ่นดักเตือนว่าไม่ควรผลาญเงินมากนัก

โชคดีที่ร้านซึ่งเธอปล่อยเช่า และที่นั่นที่เคยกว้านซื้อไปเริ่มมีผลตอบแทนกลับมามากมาย ทำให้พวกนายใหญ่จางไม่ได้หยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมาพูดอีก เพราะถือว่าได้สั่งสอนไปแล้ว

ตอนนี้เรือนสี่ประสาณก็ถูกต่อเติมจนตรงตามแบบฉบับดั้งเดิมที่ประกอบไปด้วยเรือนทั้งห้าหลังแล้ว กุ่มเอนรู้สึกที่ตนเองร่ำรวยก็ตอนที่เหลียวมองไปยังเรือนบริวารที่อยู่ข้างประตูหน้า ซึ่งตอนนี้เป็นเพียงห้องว่างเปล่า มีตสนิทจนดูวังเวง และเมื่อมองย้อนกลับมาจากประตูชั้นใน ลานกลางบ้านขนาดใหญ่ก็รายล้อมไปด้วยเรือนชั้นเดียวที่ต่อเติมทั้งด้านหน้าและทางซ้ายทางขวา เรียกว่าเรือนหลัก เรือนตะวันออก และเรือนตะวันตก ซึ่งยังไม่นับเรือนหลังบ้านที่พวกเขาใช้เป็นพื้นที่หลับนอน ซึ่งตั้งอยู่หลังเรือนหลักไปอีก

หลังจากน้องเล็กทั้งสองคนของบ้านเข้าไปสำนึกผิดอยู่ในห้อง กลุ่มพี่ใหญ่ก็รวมตัวกันกินอาหารเย็นได้เพียงเล็กน้อย เพราะต่างฝ่ายต่างก็คิดถึงเล่อฉวีและหยางจื่อที่ไม่ได้มากินอาหารเย็นด้วย จึงเกิดความรู้สึกเป็นห่วงจนพวกเขา รู้สึกไม่อยากอาหารเท่าที่ควร

เมื่อบรรยากาศเปลี่ยนเป็นเงียบเหงา หยางหมิงเลยเปิดหัวข้อพูดคุยถึงเรื่องของร้านค้าที่จะไม่ปล่อยให้เช่าต่อ... ว่าพีที่ใหญ่จะอย่างไรต่อไปดี

กู่มีเอินทำท่าลู่บคางเล็กน้อย “ก่อนที่จะสัญญาจะสิ้นสุดลง พีได้ยินจากท่านลุงจางมาก่อนว่าในอีกสามวันข้างหน้าจะมีการเปิดประมูลขึ้น พีเลยคิดจะเอาซีอิ้วของเราไปประมูลด้วย เพราะมันเป็นสินค้าที่ไม่เคยวางขายหรือปรากฏที่ไหน นอกจากงานเลี้ยงต้อนรับท่านเจ้าเมืองเมื่อสองปีก่อน”

“เช่าจำได้ เพราะเหตุนี้เราเลยทำการค้าโดยตรงกับจวนท่านเจ้าเมืองนี่นา” หยางเซิงกล่าวออกมา

เส้นสายของเธอเริ่มต้นจากการผูกขาดการขายซีอิ้วโดยตรงกับจวนท่านเจ้าเมือง ผู้ที่ตกเป็นทาสของน้ำปรุงรสที่สร้างสรรค์อาหารอร่อยๆ ออกมาจนต้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกายขนนางทุกเดือนจากการขยายขนาดของเอวที่มีแต่จะเพิ่มขึ้นๆ

งานเลี้ยงครั้งนั้นเรียกเสียงฮือฮาจากเหล่าคหบดีที่อยู่ในเมือง และรวมไปถึงขุนนางท่านอื่นๆ ที่มาร่วมงาน หลังจากชิมเนื้อผัดซีอิ้วที่เธอทำขึ้นโต๊ะจานหนึ่งเป็นของขวัญเล็กๆ น้อยๆ จากบ้านสกุลกู่ จนชื่อเสียงของซีอิ้วเริ่มแพร่กระจายในหมู่ชนชั้นสูงของเมืองเฉิงหลิงก็เพราะงานนี่เอง

ทว่าโชคร้ายที่ซีอิ้วมีปริมาณจำกัด เธอจึงได้แต่ตอบบ่ายเบี่ยงไปยังท่านเจ้าเมือง โดยบอกเพียงว่าจำนวนที่ผลิตได้มีจำกัด และต้องใช้เวลาในการทำเป็นปีๆ ถึงจะผลิตออกมาได้จำนวนหนึ่ง

แต่ตอนนี้... ข้อจำกัดที่ว่าได้ถูกเล็กลงและหยางจื่อช่วยกันทำลายไปแล้ว นี่นับว่าเป็นข่าวดี!

“ข้าพขอเข้าใจแล้ว” หยางหมิงกล่าวอย่างครุ่นคิด “ท่านจะปล่อยให้สินค้าที่ถูกกล่าวว่ามีจำนวนจำกัดเข้าประมูลเพื่อสร้างกระแสการกลับมา และสร้างภาพลักษณ์ให้เป็นสินค้าชั้นสูง แล้วจึงค่อยวางขายที่ร้านค้าต่อไป อ้อ...”

นี่เรียวยาวเริ่มเคาะลงบนโต๊ะหินหรือที่เรียกว่าศิลาจากฟ้า ซึ่งเป็นวัตถุดิบแบบเดียวกับที่ใช้สร้างห้องลับ และมีความคงทนเป็นพิเศษขนาดที่

หยางเซิงออกแรงทุ่มก็ไม่อาจสร้างรอยร้าวได้

“...แต่แบบนี้ ผู้ซื้อที่ทำการประมูลไปก่อนหน้านี้จะไม่มาสร้างความยุ่งยากกับร้านค้าของพวกเราในภายหลังหรอกสิ” หยางหมิงหันมาตั้งคำถามกับ กูมีเอิน

กูมีเอินอมยิ้มแบบมีเลศนัย “อย่าลืมนะสิว่าซื้อบ้านเราก็มีการคัดคุณภาพตามเวลาการหมักบ่ม ขนาดสุราที่เคยขายกันดาดเซดินในตลาด พอมีสุราไหแบบเดียวกันทว่ากลับเป็นสุราที่ผ่านการหมักบ่มมานานเป็นร้อยปี ก็ยิ่งกลายเป็นสินค้าล้ำค่าที่ถูกระดมไปในราคาสูงลิบลิ่วได้เลย”

“อ้อ! ถ้าอย่างนั้นเราก็สามารถใช้วิธีของพวกเล่อฉวีเพื่อเพิ่มระยะเวลาการหมักของซื้อไว้ให้ได้หลายๆ ปี แล้วค่อยเอาเข้าที่ประมูลก็ได้เน้อ ส่วนซื้อแบบหมักสามเดือนถึงหนึ่งปีก็ค่อยเอามาเป็นสินค้าพื้นฐานที่ขายในร้าน!” หยางเซิงทำท่าทางตื้นตันเมื่อตามทันความคิดของพี่ใหญ่และพี่รอง

หยางหมิงหรีตาลงเล็กน้อย สายตาของเขาเหมือนกำลังจดจ่ออยู่กับขามที่อยู่บนโต๊ะกินข้าว พอผ่านไปครู่หนึ่งก็เงยหน้าขึ้นก่อนจะตอบ “ก็ไม่เลว ด้วยกฎการคุ้มครองผู้ขายของตลาดมืดแล้ว ต่อให้หลังจากสินค้าเริ่มกลับเข้าสู่ตลาดข้างบน ก็จะไม่มีการแทรกแซงของผู้มีอิทธิพลกลุ่มอื่นๆ ที่จ้องจะซุบซิบในมือของเราแน่นอน”

นั่นเป็นข้อดีของการค้าขายในตลาดมืด ซึ่งเป็นแหล่งรวมสินค้าจากทั่วทุกมุมโลกที่มีทั้งของถูกกฎหมายและผิดกฎหมายออกมาวางขายโดยที่จะมีการคุ้มครองพิเศษของผู้ขายจากตลาดมืด ซึ่งช่วยให้ไม่มีการสาวถึงที่มาของสินค้า ที่มาของผู้ขาย และไม่อาจคุกคามตัวผู้ซื้อเองด้วย

บทลงโทษที่หนักหนาที่สุดก็คือการเพิกถอนป้ายผ่านของผู้ซื้อ หากมาวแวกับผู้ขายที่เป็นผู้ทำกำไรให้แก่ตลาดมืด ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่ผู้ซื้อไม่ปรารถนาอย่างแน่นอน

เพราะผู้ขายสินค้าคือผู้ที่ตลาดมืดให้ความสำคัญ เพราะสินค้าทุกชนิดจะต้องมีการหักกำไรส่วนหนึ่งเข้าสู่ตลาดมืด ซึ่งแม้ราคาจะโหดเอาการ แต่

สิ่งแลกเปลี่ยนด้านความปลอดภัยในการวางขายก็ถือว่าคุ้มค่า เพราะมันยัง
เพื่อแผ่อิทธิพลไปยังตลาดข้างบนในบางส่วนด้วย

เมื่อทั้งสามวางแผนคร่าวๆ แล้ว กูมีเอนก็กล่าวสรุปด้วยน้ำเสียงที่กำลั
ตื่นเต้น

“ก่อนที่ตลาดจะเปิดในอีกสามวันนี้ พวกเรามาลองทำกันดูสักตั้งเถอะ!”

หยางหมิงและหยางเซิงผิงก็รับ

ปัญหาจากการตั้งปรารถนารัฐชาติเข้ามาเป็นพลังงานหมุนเวียนใน
วงอาคมถูกหยางหมิงทดลองแก้ไขอีกครั้ง เพราะก่อนหน้านี้นตอนที่ทดลองทำ
บนกระดาษ การทำงานของอาคมนั้นยังไม่มีประสิทธิภาพที่น่าตื่นตะลึงเท่ากับการ
ขีดเขียนบนพื้นดินโดยบังเอิญของเลอฉวี ปัญหาจึงอาจจะมาจากความ
คงทนของวัสดุที่ใช้เสียมากกว่า

เนื่องจากบ้านหลังนี้ทำจากวัสดุคงทนอย่างศิลาจากฟ้า หรือที่กูมีเอน
เรียกชื่อของมันใหม่อย่างซ้ำๆ ว่า ‘หินอุกกาบาต’ ซึ่งเป็นหินราคาแพงที่นำมา
ใช้สร้างเครื่องเรือน เพราะหยางเซิงเคยก่อวีรกรรมเอาไว้มากมาย โดยการ
ทำลายโต๊ะและเก้าอี้อย่างไม่ตั้งใจจากการที่เขายังคุมพลังได้ไม่คล่อง ทำให้เธอ
ต้องเสียเงินก้อนใหญ่เพื่อเปลี่ยนและซ่อมแซมรายวัน จึงเปลี่ยนมาใช้วัสดุที่
ทนมือทนเท้าเขามากกว่า

แม้แต่ลานพื้นกลางบ้านที่หยางเซิงชอบมาฝึกก็ปูด้วยหินแบบเดียวกัน
หยางหมิงจึงใช้มุมหนึ่งของลานบ้านทำการสลักอาคมแบบเดียวกัน และทดลอง
เปิดใช้งานดู

วันถัดมาผลปรากฏออกมาอย่างที่หยางหมิงตั้งใจไว้ ไหม้หมักซีอิ๊วที่นำ
มาทดลองนั้นเพิ่งเริ่มหมักได้ไม่กี่วัน แต่ตอนนี้หลังจากที่ผ่านการใช้อาคมไป
หนึ่งคืน อายุของการหมักก็เริ่มใกล้เคียงกับซีอิ๊วที่หมักมาแล้วราวหนึ่งปี

ขณะที่คนในบ้านสกุลกู่กำลังดีใจ นายใหญ่จางก็กลับมาอีกครั้งพร้อม
ข่าวที่ว่า... จางโกวหายตัวไป จนป่านนี้ก็ยังไม่กลับมาที่บ้านเลย ซึ่งมันผิดวิสัย

มาก เพราะเขาไม่เคยไปไหนโดยที่ไม่บอกไม่กล่าวมาก่อน จึงกังวลไปว่าเขาอาจจะหลงไปในป่ารอบบริเวณบ้านของพวกกูมีเอ็น?

ด้วยศักยภาพของค่ายกลที่หยางหมิงสอนเล่นอวี่และหยางจื่อ นั้นเป็นที่เลื่องลือไปทั่ว พักหลังมานี้พวกเขาเล่นกับค่ายกลในป่ามากกว่าเล่นหุ่นไม้หรือตุ๊กตาผ้าที่นายหญิงจางซ้อมาให้เสียอีก แกรมตอนนี้หยางหมิงยังปล่อยให้พวกเขาเคลื่อนแกนหลักของค่ายกลเองด้วย จึงทำให้ตอนนี้ค่ายกลรอบบ้านถือเป็นสถานที่เล่นและฝึกฝนของเล่นอวี่กับหยางจื่อไปโดยปริยาย

กูมีเอ็นอดไม่ได้ที่จะคิดไปในทางเดียวกัน เพราะได้ยินว่าพวกเขาสนใจเกมซ่อนหากันอยู่... และมันจะเป็นไปได้หรือไม่ว่าสิ่งที่พวกเขาซ่อนจะไม่ใช่แค่กลไกลับหรือแกนหลักของค่าย แต่เป็นคนเป็นๆ ผู้หนึ่ง

แถมคนผู้นั้นยังเป็นผู้ที่มีสิทธิ์จะชิงตำแหน่งว่าที่พี่เขยอย่างที่พวกเขาเข้าใจกันมาตลอดเสียด้วย! มิใช่ว่าเพิ่งมีข้อพิพาทเกี่ยวกับเรื่องนี้ไปหรอกหรือ!

“ท่านลุงจาง เตียวซำจะรีบไปปลุกเล่นอวี่และจื่ออวี่เดี๋ยวนี้เลย เจ้าค่ะ”

ปกติฟ้าเริ่มสว่างถึงเพียงนี้ พวกเด็กๆ ที่ฝึกวินัยการตื่นนอนมาเป็นอย่างดีก็สมควรลุกออกจากเตียงได้แล้ว

หยางจื่อที่นอนไม่ค่อยหลับเพราะต้องทนหิวทั้งคืนจึงมีอาการมึนตึงจนใบหน้าที่นึ่งยิ่งฉายแววเย็นชาและหงุดหงิดปรากฏขึ้นมาอย่างที่ไม่อาจหยุดยั้งเอาไว้ได้

เขายืนมองกลุ่มคนเบื้องหน้าด้วยสายตาดำๆ ครุใหญ่ ก่อนที่จะหันไปสบตากับเล่นอวี่ แล้วค่อยๆ ไล่ไปยังพี่สาม พี่รอง และพี่ใหญ่ของเขา

กูมีเอ็นเปลือยหมดคิ้วเมื่อเห็นว่าหยางจื่อไม่ได้ทำอะไรเสียที่นับตั้งแต่เดินเข้ามาที่เรือนหลัก จึงเอ่ยเร่งเขา “จื่ออวี่ พวกเราต้องเข้าไปสำรวจในป่ารอบบ้านกันนะ โกวเกออาจจะหลงอยู่ในนั้น เราต้องไปดู”

หยางจื่อรู้สึกว้าววันนี้พี่ใหญ่ดูจะใจร้ายกับเขาผิดปกติ เพราะปกติพอเข้าแล้วนางก็จะรีบเอามาของรองท้องมาป้อนให้เขาและพี่สี่ถึงเตียงทุกครั้ง เวลาที่

พวกเขาต้องรับประทานช็อคولاتาหารเย็น แต่วันนี้เป็นเพราะเรื่องเกี่ยวกับโกเวกอส ทำให้ พี่ใหญ่หันไปใส่ใจคนที่อาจจะมาเป็นพี่เขยในอนาคตมากกว่าพวกเขาจนได้!

แต่เขาไม่อาจขัดขืน จึงได้แต่เก็บกดความไม่ชอบใจนั้นเอาไว้ลึกๆในใจ ก่อนจะตอบออกไป “ก็ได้... จะบอกจุดที่เป็นแกนของค่ายกลให้ก็ได้”

ลิ

พี่สาวกับการป้องกัน

พื้นที่เล่นของหยางจื่อครอบครัวอยู่แค่รอบอาณาเขตด้านในที่ฝีชีว เคยทิ้งร่องรอยเอาไว้ ซึ่งกินพื้นที่เทียบเท่ากับสนามกีฬาแห่งชาติกรุงปักกิ่ง ที่เธอเคยไปเยือนมาในภาพก่อน แต่ด้วยความซับซ้อนของพื้นที่ ซึ่งรวมถึงสภาพแวดล้อมที่กีดขวางเส้นทางการเดินและการมองเห็นนั้น ก็ทำให้กลุ่มคนทั้งหมด ต้องเสียเวลาไปเกินครึ่งวัน จึงจะสำรวจครบทุกจุดที่เป็นขอบเขตของค่ายกล

กুমี่เอนมองดูจุดสุดท้ายซึ่งเป็นร่องรอยการขุดเปลือกไม้ด้วยเขาของ ฝีชีวแล้ว ก็หันไปบอกให้ทุกคนหันกลับไปยังทิศทางของบ้าน ก่อนจะพบร่างของจางโถวนอนพิงอยู่ที่ประตูหน้าบ้านเข้าพอดี

“อาโถว” นายใหญ่จางรีบเข้าไปตรวจสอบร่างของจางโถวทันที ในขณะที่ ใบหน้าที่ฉายแววเหนื่อยล้าเต็มไปด้วยความลึบสนงงวย

โชคดีที่จางโถวยังคงนอนหายใจเป็นปกติ ราวกับเขาหลับลึกไปเพียง เท่านั้น

สุดท้ายเพื่อให้แน่ใจว่าเขายังปลอดภัยดี นายใหญ่จางจึงตัดสินใจจะพา เขากลับเข้าไปในเมืองเพื่อให้หมอตระวจดูอาการอีกครั้ง

“จื่อเออร์ เล่อเออร์ พวกเจ้าตามพี่เข้าบ้านเดี๋ยวนี้...” เสียงของกুমี่เอน

ราบเรียบ

เพราะว่าเป็นครั้งแรกที่เธอสัมผัสถึงความไม่มั่นคงปนท่างเหินจากพวกบรรดาท่านลุง ทำเอาใบหน้าของเธอเกิดอาการชาเล็กน้อย

ท่าที่สงบของบ้านสกุลจางที่ไม่เอ่ยถึงเรื่องการค้นพบตัวจางโกว หลังจากที่ยางจื้อเดินเข้าไปในสวนหลังกำแพงบ้านเพื่อหาจุดปิดการทำงานน่ายกกลนั้นแล้ว... ไม่ว่าใครก็ต้องเข้าใจเรื่องราวไปในทิศทางเดียวกันว่าที่เขาหายไปนั้นเป็นเพราะอะไร

หยางจื้อและเล่อฉวีแสดงสีหน้าหดหู่ ก่อนจะนั่งลงคุกเข่าที่เรือนหลักของบ้าน

“พี่ใหญ่ ข้าไม่ได้ทำนะ...” เล่อฉวีกล่าวเสียงอ่อน

กุ่มเอนเฟ่งมองพวกเขาโดยที่ไม่กล่าววาจาอันใด ความเงิบที่เกิดขึ้นนี้ไม่ใช่สิ่งที่หลายๆ คนรู้สึกคุ้นเคย จึงรู้สึกอึดอัดและเป็นกังวลเสียมากกว่า

หยางจื้อไม่ชอบเห็นพี่ใหญ่เป็นเช่นนี้ เขาพยายามยืดร่างกายที่ใกล้จะโง่งนงเต็มที่ให้ตั้งตรงอยู่ได้ ก่อนจะกล่าวเสียงแหบแห้ง “พวกเรา... ไม่ได้ทำ”

หยางเซิงเองก็มีสีหน้าเคร่งเครียด ใจหนึ่งเขาเป็นห่วงโกวเกอมาก แต่อีกใจก็เป็นห่วงเรื่องอาการของพวกเขาบ้าง ที่ทำท่าจะล้มลงตั้งแต่เดินสำรวจป่ารอบบ้าน เพราะตั้งแต่ตื่นนอนจนเลยมาถึงเกือบยามบ่าย ทั้งคู่ยังไม่ได้อะไรเป็นชิ้นเป็นอันเลยสักอย่าง

รอบนี้เขาคิดว่าพี่รองจะเป็นผู้จัดการลงโทษพวกเขาตามเคย และหลังจากที่พวกเขาถูกตีมือแล้วก็จะถูกสั่งให้ไปที่ห้องอักษรเพื่อลงโทษให้คัดหนังสือสำนักพิศคนละหนึ่งเล่ม ซึ่งนั่นทำให้เขาพอจะหาโอกาสแอบเอาขนมไปให้พวกน้องๆ กินรองท้องได้

แต่รอบนี้... เห็นชัดว่าเขาไม่ได้คาดคิดว่าพี่ใหญ่จะเป็นคนเรียกพวกเขาไว้เสียเอง จึงได้แต่ชะงักทำเพื่ออยู่รอดชมว่าการลงโทษของพี่ใหญ่นั้นจะเป็นไปในทิศทางใด

หยางหมิงคาดเดาความคิดบางอย่างจากสีหน้าของคนในห้องแล้วก็ได้

แต่ล่ายหน้าซ้าๆ

ถ้าไม่ใช่เพราะเขาซ้่มงวดจนพวกเขาให้ความเคารพและเกรงกลัวแล้ว
นั้น น้องๆ ทั้งสองในบ้านก็คงถูกเจียเม่ย⁹ และซ่งตี้¹⁰ พะเน้าพะนอจนเสียคน
ไปแล้วกระมัง

กูมีเอ็นยังคงไม่พูดอะไร จนกระทั่งเห็นร่างเล็กที่คุกเข่าอยู่ตรงหน้า
ค่อยๆ ขยับเข้ามาใกล้ตัวเธอมากขึ้น สุดท้ายกูมีเอ็นก็ถอนหายใจอย่างหนัก
ออกมา “พี่เชื่อ”

สองเด็กชายหญิงเงยหน้าขึ้นมาสบตากับพี่ใหญ่ กูมีเอ็นเผยรอยยิ้ม
จนใจออกมาบนใบหน้า ก่อนจะค่อยๆ ย่อตัวลงไปปรวบพวกเขาเข้ามากอด
เอาไว้ “พี่เชื่อ... แต่คนอื่นนั้นคงไม่ เลยทำให้พวกเจ้าต้องลำบากแล้ว”

จนกว่าจางโกวจะฟื้นคืนสติ คงยังไม่มีใครกล่าวคาถาโทษขึ้นมาได้จาก
หลักฐานเพียงแค่นั้น แม้ว่าทุกอย่างจะชี้เข้ามาที่หยางจื้อและเล่อฉวีไปเสีย
ทั้งหมดแล้วก็ตาม ฉะนั้นเธอจึงได้แต่ต้องลากพวกเด็กๆ ที่กำลังเหนื่อยล้า
จากการนอนไม่พอ ทั้งยังหิวโหยจากการอดอาหารออกไปช่วยตามหาจางโกว
เพื่อแสดงความจริงใจกลับไปให้มากที่สุด จะได้ลดความขุ่นมัวในใจของพวกเขา
ผู้ใหญบ้านสกุลจางด้วย

และแน่นอนว่าอาการที่แทบก้าวขาไม่ออกของเล่อฉวี และศิระชะที่
โง่งนงนไปมาของหยางจื้อ ตกอยู่ในสายตาของนายใหญ่จางตลอดเวลา ซึ่งคน
เป็นพี่สาวอย่างเธอก็ทำได้เพียงมองดูและวางตัวเฉยชากับพวกเขา โดยที่ไม่
สามารถช่วยเหลือหรือแสดงความเป็นห่วงพวกเขาออกนอกหน้าได้

เธอไม่อาจละทิ้งความคิดที่ว่า เรื่องพฤติกรรมของพวกเขาที่แสดงออก
ต่อนายหญิงจางเมื่อวานนี้ อาจได้ยื่นไปถึงหูของนายใหญ่จางแล้วก็เป็นได้

ขนาดตำรวจจะสืบหาคดีผู้ต้องสงสัยก็ต้องเริ่มต้นจากบุคคลใกล้ชิด

⁹ คือพี่น้องผู้หญิง

¹⁰ คือพี่น้องผู้ชาย

ว่ามีปัญหาเกี่ยวโยงกันหรือเปล่า ฉะนั้นเมื่อจางโกวหายไปและพวกสกุลจางก็เลือกที่จะมาค้นหาบริเวณบ้านของเธอ ที่นอกจากจะเลื่องลือเรื่องปรากฏการณ์ผีบังกำแพงแล้ว ก็ยังมีเรื่องที่ลึกลับๆ แล้วพวกเขา ก็คงมีความสงสัยว่าอาจจะเป็นการกลั่นแกล้งของเล่อฉวีและหยางจื้อด้วยหรือไม่

กুমี่เอินทั้งโอรส ทั้งเป็นห่วง และหวาดกลัว ความรับผิดชอบในฐานะผู้ดูแลสิ่งสอนเด็กๆ และความเชื่อมั่นที่มีต่อพวกเขาที่เป็นเด็กดี... กำลังประหวังกันอยู่ภายในใจไม่สร้างชา

หยางหมิงวางมือลงบนบ่าของกুমี่เอิน “เราได้แต่หวังให้จางโกวฟื้นขึ้นมาพูดแทนพวกเขาเท่านั้น” จากนั้นเขาก็เลื่อนสายตาไปมองพวกน้องเล็กแล้วกล่าวต่อ “และข้าก็เชื่อว่าเด็กพวกนี้คงไม่ได้ทำเช่นกัน มันดู... ไม่ฉลาดเลยใช่ไหมล่ะ”

พอกล่าวจบประโยค หยางหมิงก็เผยรอยยิ้มประหลาดออกมา

ภายในอ้อมแขนของกুমี่เอินก็รู้สึกได้ถึงแรงสั่นไหวน้อยๆ

แต่หยางเชิงไม่หันได้สังเกตความผิดปกติเหล่านั้น เพราะเพียงเขาได้ยินคำพูดที่มันใจทั้งจากพี่ใหญ่และพี่รองว่าพวกเล่อเออร์ไม่ได้กระทำการซุกซนจนเกินเหตุแล้ว เขาก็ผ่อนคลายความตึงเครียดในใจจนเบาบางลง ก่อนจะรีบบอกให้พวกน้องๆ ลุกออกไปหาอะไรกินได้แล้ว

หยางหมิงได้ยินแล้วก็ส่ายศีรษะ ท่าทางดูอ่อนใจมาก “นี่... เพราะพวกเจ้ายังเด็กอยู่หรอคะ”

เล่อฉวีและหยางจื้อดีใจมากที่รอดตัวแล้ว

การยื่นมือเข้ามาของหยางเชิงถือเป็นการช่วยเหลือคลายสถานการณ์ให้เล่อฉวีและหยางจื้อพอดี จึงทำให้หยางหมิงยอมอ่อนข้อลงให้

...แล้วเรื่องอะไรล่ะที่จะละทิ้งโอกาสนี้ไป!

ทั้งสองจึงงูสีงูจอลากกুমี่เอินออกไปที่ครัวอย่างเร่งรีบ และหลังลิ้มการเปิดคำยกมาให้กลับมทำงานอีกครั้ง

พอฟ้าเริ่มมีตลงแล้วหยางหมิงก็กระตุ้นถามเรื่องเส้นทางที่ถูกแผ้วถาง

โหมวันนั้ ด้วยกลัวว่าจะเกิดปัญหาคับรูปแบบของค้ายกลเดิมที่เขาคเคยร้างไว้เสียแล้ว จนหยงจื้อนิกได้วยังไม่ได้เปิดค้ายกลขึ้นม้อีกครั้ง ซึ่งก็ไม่ว่ากอลซ้อหนาจจะถูกทำลยลงไปส่วนหนึ่งจริง ๆ

หยงจื้อจิงฉุดมือเล่อฉวีออกไปทาสถานที่โหนสวน เพื่อเปลี่ยนที่ไปเออแกนของค้ายกลกลับม้อให้หยงหมิงตรวจจสอบดู แต่พวกเขาที่เพ็งวังจากไปได้เพียงครู่เดียวกลับรีบวิ่งย้อนม้อด้วยสีหน้าตื่นตระหนก

“พีรอง! สุสานของผีชีวถูกทำลยแล้ว!”

เสียงของเล่อฉวีแทบเป็นเสียงกรี๊ดร้อง ทำเออหัวใจของโครหลายคนแทบตกลงไปอยู่ที่ปลายเท้า...

“เดี่ยวนะ? สุสานนั้นนะหรือ!” สองตาของภูมิดิเอนเบิกกว้าง ก่อนจะหันไปสบตากับหยงหมิง

ท่าทีของหยงหมิงแข็งค้ำงไปครู่หนึ่งแล้วจึงสงบลง “ดูท้อว่าสิ่งที่พวกเราเคยคาดคะเนไว้ได้เกิดขึ้นแล้ว”

อีกฝั่งหนึ่ง ไบหน้าของผู้นำกลุ่มชายจกรรจตุมิตครึ่มลงท้นที่เมื่อเปิดฝาชอง ‘โลงศพ’ ออกม้อ จึงอดไม่ได้ที่จะสะบัดหลังมือเข้าที่แก้มของลูกน้องพร้อมคำด้อทอ

“เจ้าพวกโง่! พวกเจ้าลงแรงกันไปเสียตั้งมากมายเพื่อโครงกระดูกงูๆของมณูษย์ผู้หนึ่งเพียงแค่นั้นรี”

ภายในโลงศพหินที่สลักลวดลยอันวิจิตร มีเพียงศพมณูษย์เพศชายผิวสีน้ำตาลอมม่วงที่แห้งตอบในชุดฝ้าเนื้อหยาบนอนประสานมืออยู่อย่างสงบเท่านั้น

กลิ่นเหม็นที่ตักค้ำงอยู่ภายในโลงเมื่อสัมผัสกับอากาศภายนอกก็แผ่กลิ่นอยชวนคลื่นเหียน จนทำให้เหล่าชายอกสามศอกเกือบทุกคนถึงกับพากันหันหน้าหนีอย่างอดรนทนไม่ได้

“บัดซบ! ท้อกว่าค้ายกลนั้นถูกเปิดอีกครั้งแล้ว พวกเราก้ไม่มีโอกาส

“ได้กลับเข้าไปอีกแน่!”

ท่ามกลางความเกรี้ยวกราดของผู้นำขบวน ก็มีคนหนึ่งซึ่งแสดงความ
ใจกล้าออกมา

“หัวหน้า... จะ... เจ้าเด็กหนุ่มนั้น... จะให้เราเราไปตามจับกลับมาก่อน
ดีหรือไม่?”

พอเอ่ยจบประโยค ฝ่ามือของผู้เป็นหัวหน้าของพวกเขาก็ลอยมาปะทะ
ใบหน้าของผู้เอ่ย จนร่างใหญ่โตนั้นลอยละลือไปชนกับต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ไม่ไกล

“เจ้าโง่!” ดวงตาของผู้กล่าวแทบจะถลนออกมา “ป่าของเจ้าเด็กนั้น
เป็นน้องสาวแท้ๆ ของมูซีหวงเขียวนะ แคปล่อยให้มันกลับไปได้ก็ถือว่าเป็นการ
แหวกหญ้าให้ทุ่งต้นหมดแล้ว พวกเราต้องรีบหาทางกลับเกลื่อนร่องรอยการ
มาถึงของพวกเรา เพื่อตัดความเป็นไปได้ที่จะเชื่อมโยงไปถึงนายท่านได้”

เหล่าชายฉกรรจ์ยังคงหันหลังจนคางของพวกเขาแทบจะชิดอก ไม่มีข้อ
ใดให้พวกเขาแก้ตัวในความผิดพลาด ทั้งการค้นหาศพของสัตว์อสูรไม่พบ และ
การปล่อยตัวเหยื่อที่ใช้รีดข้อมูลให้หลบหนีกลับเข้าไปในค่ายกลได้อีก...

หากมิใช่เพราะประโยชน์ของเด็กหนุ่มที่ชื่อจางโกว ที่สามารถทำให้
ผู้วางค่ายกลระงับการหายตัวไปของมัน จนอีกฝ่ายยอมปิดการทำงาน
ของค่ายกลเพื่อการออกค้นหาในช่วงระยะเวลาหนึ่ง

นี่ทำให้พวกเขาต้องรีบเปลี่ยนแปลงแผนการ จนนำไปสู่การหาทางลอบเข้าไป
หลังกำแพงของคฤหาสน์

ซึ่งรอบนอกของคฤหาสน์ที่เป็นเรือนสี่ประสานนี้กลายเป็นสวนป่า
ขนาดใหญ่ที่พวกเขาต้องใช้เวลาในการค้นหาทางอยู่ครู่ใหญ่ จึงค้นพบสถานที่
ฝั่งซากของสัตว์อสูรที่นายท่านต้องการ

ทว่า... มันกลับกลายเป็นหลุมศพที่ผิดไปจากเป้าหมายเสียได้!

“หรือว่าพวกเขาจะขายออกไปแล้ว?” จู๋ ผู้นำคนนั้นก็ปลันนึกขึ้นมาได้

เมื่อลองมาคำนวณกับจำนวนทรัพย์สินอย่างเช่นพื้นที่ไร่นาที่นับวันก็ยิ่ง
แพงดุจทองคำ แต่เด็กๆ บ้านนี้ก็กลับสามารถครอบครองมันได้ ถ้าเช่นนั้นสาเหตุ

ที่ทำให้พวกเขาจำรวยอย่างไรก็ตามที่ไปก็สามารถตอบคำถามนี้ได้แล้วเช่นกัน!

“ชะ...ใช่แล้ว พวกเราต้องรีบตรวจสอบและกลับไปรายงานนายท่าน...”
หัวหน้ากลุ่มทั้งกังวลทั้งยินดี... กังวลจากภารกิจที่ผิดพลาด และยินดีที่มี
ข้อแตกต่างจากความผิดพลาดนี้

เมื่อกำหนดเส้นทางใหม่ในการสืบต่อ คนกลุ่มนั้นก็อาศัยพื้นที่ซบซ่อน
ในป่าและค่อยๆ กลมกลืนไปกับความมืดได้ร่วมเงาจนดูเสมือนว่าที่บริเวณนี้...
ยังไม่เคยมีผู้ใดย่างกรายเข้ามาก่อน

ภายใต้คลื่นลมที่เริ่มมีเค้าของพายุ ผืนป่ายามล่วงเข้าสู่ฤดูร้อนรอบบ้าน
ของสกุลกู่ก็คล้ายกับจะถูกย้อมสีบรรยากาศให้กลายเป็นสีเขียวหม่น ชวนให้
หดหู่ใจ

ช่วงยามจื่อ¹¹ ในคืนวันนั้นเอง เสียงจากกระดิ่งลมที่แขวนไว้ตรงทาง
ขึ้นเนินเขาก็ดังขึ้นมา

หยางหมิงลงไปที่เนินเขาด้านล่างพร้อมกับหยางเซิง ก่อนจะกลับขึ้นมา
พร้อมกับนายใหญ่จางที่มาเยือนในยามวิกาลเพียงลำพังเท่านั้น

เมื่อมาถึงนายใหญ่จางก็นำคำพูดของจางโถวมาบอกทันที “มีคนกำลัง
หาหลุมฝังศพในบ้านของพวกเขาเจ้า”

นายใหญ่จางกล่าวออกมาอย่างไม่แปลกใจนัก ที่ภายในบ้านของสกุลกู่
ดันมีสิ่งอัปมงคลอย่างสุสานของผู้วายชนม์ฝังอยู่ในที่มืดซิดและไม่เหมาะสม

ซึ่งบริเวณหลุมฝังศพของ ‘ผู้อาวุโสสกุลกู่’ ก็เป็นหนึ่งในสิ่งก่อสร้างที่
ร้านของสกุลจางเป็นผู้โยกย้ายโลงศพ และช่วยกันก่อสร้างสุสานของสกุลกู่
ให้ด้วยนั่นเอง

หลังจากที่เล่อจี้และหยางจื้อนอนหลับสนิทไปตั้งแต่หัววัน ในตัว
เรือนหลักก็เหลือเพียงภูเบศร์ คาเจียพยูงใหญ่ และหยางเซิง ที่อยู่รับฟังเรื่องราวจาก

11 คือช่วงเวลาตั้งแต่ 23.00 น. - 00.59 น.

ปากของนายใหญ่จาง

ดูเหมือนว่าเมื่อวานช่วงสายๆ จางโกวจะถูกกลุ่มคนผู้ไม่หวังดีลักพาตัวไปตั้งแต่ช่วงออกจากประตูเมืองมาได้ไม่ถึงลิ¹² ก่อนจะถูกปิดตาแล้วพาตัวไปเค้นถามคำถามเกี่ยวกับเรื่องของบ้านสกุลกู่ทั้งสิ้น โดยเฉพาะวิธีเดินทางกลางที่วางอยู่รอบๆ ค่ายกล และสถานที่ตั้งของสุสานที่ฝังอยู่ในเขตบ้านของพวกกู่มีเินด้วย

“หมอที่มาตรวจอาการพบยาสลายพิษกำลังและพิษตัวหนอนอยู่ในเส้นเลือด แต่ตอนนี้พวกเขาขังนำออกมาได้ไม่หมด ข้าก็เลยไม่ได้พาอาโกวมาด้วย” เสียงเคาะนิ้วของนายใหญ่จางหนักกว่าที่เคย “...ดูท่าว่าเป้าหมายของคนพวกนั้นจะเป็นบางสิ่งที่อยู่ในโรงศพของบ้านเจ้าแล้วละ”

นายใหญ่จางกล่าวไปพลางก็ขมวดคิ้วไปด้วย ในขณะที่สายตาก็จัดจ้องไปที่หยางหมิงซึ่งนั่งลงตรงหน้าเขา ราวกับอีกฝ่ายคือตัวแทนของคู่สนทนาฝั่งบ้านสกุลกู่

เมื่อได้ยินคำพูดของนายใหญ่จาง พวกเขาทั้งสามคนก็ล้วนแต่ได้ข้อสรุปเดียวกัน นั่นคือการหายตัวไปของจางโกวไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเล่อฉวีและหยางจื่อ แต่เป็นฝีมือของผู้อื่นที่เล็งผลประโยชน์จากเหยื่อที่มีความเกี่ยวพันกับพวกเขา

และการค้นหาเฉพาะศพของผีชีวโดยไม่แตะต้องสิ่งของมีค่าอื่นๆ ที่อยู่ในบ้าน ก็ทำให้ทั้งสามคนได้ตัวผู้ต้องสงสัยที่เคยมาเยือนสถานที่แห่งนี้

ใต้เท้าหลี่... อดีตผู้แทนพระองค์ ที่เมื่อสามปีก่อนได้มาทำภารกิจที่เมืองเจิงหลิว นอกจากเขาและลูกน้องจะพัวพันกับเรื่องการตายของอดีตเจ้าเมืองคนก่อนแล้วนั้น พวกเขายังมีส่วนรู้เห็นเรื่องการมีอยู่ของผีชีว จนถึงขนาดมาเยือนถึงหลุมศพปลอมแล้วครั้งหนึ่ง

หัวใจของกู่มีเินปลันแต่นระรัว

¹² เป็นหน่วยนับระยะทางของจีนโบราณ โดยที่ 1 ลิ เท่ากับระยะทางประมาณ 500 เมตร

มีเพียงคนในบ้านของเธอเท่านั้นที่ทราบดีว่าร่างของผีชีวยังอยู่ที่ห้องลับในชั้นใต้ดิน ขณะที่หลุมศพ ‘สุสานผีชีวแห่งสกุลกู’ นั้นถูกแทนที่ด้วยศพชายนิรนามที่พวกเขาไปพบในห้องลับนับตั้งแต่การค้นพบครั้งแรก

แม้ว่าวิญญาณของเขาจะกลับคืนสู่บ้านร้างของสกุลเหียนแล้ว แต่...

“ภายในไม่มีสิ่งของล้ำค่าใดๆ หรอกขอรับ” หยางหมิงเป็นผู้ตอบคำถามนี้ “เพราะสิ่งที่พวกมันตามหาล้วนอยู่ในไหหมักที่วางกองไว้ตรงลานชั้นใน”

ลานชั้นในที่เขาเอ่ยถึงคือส่วนที่ลึกที่สุดของกำแพงที่ล้อมตัวบ้านและสวนขนาดใหญ่ที่รวมกันไว้ มันเป็นสถานที่โล่งๆ ซึ่งมีต้นไม้สูงชันอยู่ห่างกันประปราย บรรยากาศไม่เย็นหรือร้อนเกินไป จัดว่าเป็นที่ที่อุณหภูมิแทบไม่ขึ้นไม่ลง เว้นแต่จะเข้าสู่ช่วงฤดูหนาวจัดที่หิมะเริ่มโปรยปรายลงมา

และอีกประการหนึ่ง บริเวณนั้นเป็นจุดที่อยู่ใกล้ห้องลับใต้ดินด้วย หากดูภาพรวมนับจากที่เนินเขาด้านล่างซึ่งเป็นทางเข้าทางเดียวของบ้าน ไล่เข้ามาก็จะเจอปราการอย่างค่ายกลที่หากไม่เดินตามเส้นทางที่ถูกต้องก็จะถูกหลอกให้หลงทางเข้าไปในป่าลึก จวบจนมาถึงประตูใหญ่ที่ล้อมกรอบกำแพงบ้านยาวเหยียด ทำให้ผู้คนหลงเข้าใจผิดถึงระยะห่างของสถานที่ลับที่สำคัญที่สุดของตัวบ้านด้วย

สีหน้าของนายใหญ่จางดูแปลกใจเล็กน้อย

“พวกเขาต้องการสูตรชีวิตนั้น?”

หยางหมิงผงกศีรษะยืนยันก่อนจะกล่าวต่อ “ท่านก็ทราบดีว่าสำหรับครอบครัววานิช สิ่งสำคัญคือการครอบครองกรรมวิธีการผลิตสินค้าหายาก”

นายใหญ่จางได้ย่นคำพูดของหยางหมิงแล้วก็ต้องถอนหายใจ

“เข้าใจแล้ว”

ความเงิบเกิดขึ้นหลังการสนทนาอันแสนสั้นชั่วขณะหนึ่ง

กูมีเอินรู้สึกได้ว่าพวกเขากำลังหยั่งเชิงกันอยู่ ฟังจากบทสนทนาแสนสั้นที่แอบซ่อนความนัยบางอย่าง ทว่ากลับไม่มีใครยอมพูดและเปิดเผยออกมาตรงๆ

“หรือว่าจางโกวจะได้ยินเรื่องของผีชีวเพิ่มเติมขึ้นมาจากปากของผู้บุกรุก?” พอผู้มีเอินนึกได้ดังนั้นก็ทำให้เธอคาดเดาทำที่แปลกๆ ของนายใหญ่จางออกมาได้

“ขอบคุณท่านลุงที่เข้าใจ” หยางหมิงกล่าวพลางผ่อนสีหน้าเคร่งขรึมลง รอยยิ้มบางๆ ปรากฏบนใบหน้าแข็งกระด้างของอีกฝ่ายด้วยเช่นกัน

“มันเป็นเรื่องใหญ่ แต่ข้าก็คิดว่าดีแล้วที่พวกเจ้าจัดวางค่ายกลเหล่านั้นเอาไว้รอบๆ บ้าน”

“ข้าก็คิดว่าดีแล้ว...” เสียงของหยางหมิงฟังดูนุ่มนวล “ที่ท่านอาจารย์ของข้ารอบคอบพอที่จะตั้งตำราการจัดวางค่ายกลไว้ให้เราด้วย”

ฝ่ายตรงข้ามหัวเราะออกมาแผ่วเบากับท่าที่ที่ดูไม่แยหะในยามที่อีกฝ่ายเอ่ยถึงปรมาจารย์ผู้ลึกลับของเขา แต่นี่ก็ถือเป็นการยืนยันเช่นกันว่าเบื้องหลังของครอบครัวนี้ล้วนมีผู้มีวิชาแก่กล้าคอยหนุนหลังอยู่

หลังจากที่ส่งนายใหญ่จางกลับไปด้านล่างแล้ว ทั้งสามก็เดินถือตะเกียงน้ำมันไปตามเส้นทางเดินที่มีดสลัว พลางห่อกายลงเล็กน้อยเมื่อลมหนาวยามดึกมาเยือน

เสียงหวาดดังออกมาจากปากของหยางเซิง เขาตบลงบนสันคอของตัวเองแรงๆ เพื่อขับไล่ความเมื่อยล้าและความง่วงออกไป ก่อนจะกล่าวเสียงเนือๆ

“ไม่ทราบว่าคุณคิดไปเองหรือไม่ แต่ดูเหมือนอาณาเขตของผีชีวจะอ่อนลงแล้ว”

“เจ้าไม่ได้คิดไปเอง” หยางหมิงเอ่ยอย่างช้าๆ “เมื่อเจ้าของอาณาเขตตายไปแล้ว กลิ่นอายที่เคยคงอยู่ก็จะค่อยๆ ถูกทอนออกไปตามวันเวลา เพราะสิ่งๆ ที่เรียกว่าอาณาเขตของสัตว์อสูรก็คือการปลดปล่อยปราณแห่งชีวิต เพื่อกดดันมิให้สัตว์อสูรตัวอื่นล่วงล้ำเข้าไปยังสถานที่ของพวกมันนั่นเอง”

ผู้มีเอินได้ยินแล้วลมหายใจก็สะดุดขาดช่วง ก่อนจะโพล่งคำถามขึ้นมา “เช่นนั้นเราคงจะฟังได้เพียงค่ายกลเท่านั้นหรือ”

หยางหมิงส่ายศีรษะก่อนจะตอบ “ค่ายกลนี้ทำได้เพียงยื้อเวลา หากผู้

บุกรุกใช้เวลากับมันไปอีกลักพักก็จะสามารถค้นหาทางออกจากกลวงเหล่านั้นได้ เพราะตำราที่ได้รับมาเป็นแค่หนึ่งในค่ายกระดับต่ำเท่านั้น ทว่า.... จากเหตุการณ์นี้ก็จะพอจะบอกเราได้เช่นกันว่าการที่พวกเขาจนตรอกถึงขั้นลักพาตัวคนที่ใกล้ชิดพวกเราไป เพียงเพื่ออ้างปากให้เขาบอกเส้นทางเข้า ก็แสดงว่าคนพวกนั้นเป็นพวกที่ไร้ฝีมือ”

“แต่ต่อไปถ้าเป็นพวกมีฝีมือเข้ามา...”

กูมีเอ็นไม่กล้าคาดเดาต่อ เป็นหยางเซิงที่กัดฟันกรอดก่อนจะบอกออกมา

“...พวกมันอาจหาผีชีงไม่พบ ทว่ามันก็สามารถเบนเข็มมาทางคนในบ้านเพื่อบีบคั้นให้พวกเราเอาของที่พวกมันต้องการออกมาแทน”

“อ้อ... เว้นแต่ว่าท่านผู้อาวุโสจะมาหาช้าก่อนเวลา หรือว่าพวกเราจะพึ่งพาขุมกำลังที่เหนือกว่าของใต้เท้าหลี่”

เพราะหยางหมิงยังไม่ได้เข้าพิธีรับเป็นศิษย์จากผู้อาวุโสจากตำหนักเก้าเม็ง เขาจึงยังไม่ถือว่าเป็นศิษย์อย่างเป็นทางการพอที่จะเปลี่ยนคำเรียกขาน

หากพิจารณาจากข้อเสนอแรก พวกเขาก็จะติดปัญหาด้านเวลาที่แทบไม่มีเหลืออยู่แล้ว แถมชื่อเสียงของตำหนักเก้าเม็งก็เชื่อว่าจะสามารถคุ้มครองพวกเขาได้เสมอไป เพราะมันอาจกลายเป็นการดึงดูดอันตรายและความยุ่งยากแบบอื่นจากชื่อเสียงที่เป็นตำนานเหล่านั้นเข้ามาแทน

...แต่ถ้าให้ต้องเลือกอีกข้อ ผลก็คงออกมาไม่ต่างไปจากกรณีแรกอยู่ดี และยิ่งอาจจะกลายเป็นการเพิ่มจำนวนของศัตรูให้พุ่งเข้ามาที่สกุลกูเสียมากกว่า

“ขุมกำลัง? จริงด้วย แต่ก่อนที่ใต้เท้าหลี่เจียบหายไปมิใช่เพราะถูกใต้เท้าผู้กดเขาไว้หรือ” หยางเซิงเอ่ยถามขึ้นมา

“พี่คิดว่าทิศทางลมที่พัดมาจากเมืองหลวงคงจะใกล้เปลี่ยนทิศแล้ว ที่พวกเขาเจียบหายไปไม่ใช่เพราะว่าตัดใจ แต่เป็นเพราะไม่มีโอกาสมากกว่า” กูมีเอ็นเริ่มทอดถอนใจ พอคิดว่าเรื่องผีชีงกลายเป็นปัญหาที่ชักนำขุมอำนาจ

เข้ามาช่วงชิงมันไปแล้ว ยังมีเรื่องภูมิหลังของพวกเขาเด็กๆ บ้านนี้ที่สมควรอยู่ให้ห่างจากกลุ่มขุนนางในเมืองหลวงมากที่สุดอีกด้วย

ถ้าจะให้เธอพิจารณาความเป็นไปได้ของทั้งสองทาง จะรอท่านผู้อาวุโส? หรือจะขอความช่วยเหลือจากสกุลมู้อีกครั้งดี?

ทันใดนั้นก็มีเอนกีนึกขึ้นมาได้ว่าตัวเองมีแผนที่จะไปตลาดมืดอยู่พอดี จึงค่อยๆ เสนอทางเลือกใหม่ที่ดูจะยุ่งยากไม่แพ้กัน

“แล้วถ้าเราสามารถเชื่อมโยงเครือข่ายของตลาดมืดได้ล่ะ ที่นั่นน่าจะมีชุมนุมอำนาจที่ใหญ่กว่าได้เท่าหลี่คุ่มครองอยู่ และพวกเราก็จะได้กระจายชื่อเสียงของชื่อวิ้วที่ยังไม่มีใครเคยทำมาก่อน เพื่อให้ได้เป็นพันธมิตรกับคนเหล่านั้น”

หยางหมิงหันมามยิ้มแล้วกล่าว “ข้าก็กำลังคิดไปในทางเดียวกัน ดูเหมือนพวกเราสกุลมูต้องก้าวขึ้นไปให้สูงกว่านี้อีก”

พอหยางเซิงได้ยินว่าพวกเขาต้องไปให้ได้สูงกว่านี้ ก็ทำให้เลือดในกายนักสู้ของเขาพลันเดือดพล่านขึ้นมา

“ข้าเห็นด้วย! พวกเราต้องพึ่งพากำลังของตนเองก่อน จะยอมแต่ให้ผู้อื่นมาข่มพวกเราฝ่ายเดียวไม่ได้!”